

Print Post Approved
PP318852/0020

misli

THOUGHTS

LETO –
YEAR 46
OKTOBER 1997

02 NOV 1997

misli (THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja (Edit) Katarina Mahnič + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 – E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 10 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije 20, letalsko po posebnem dogovoru + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišтво za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

Knjige

POČASI bomo prišli na zeleno vejo s temi Mislimi. Še vedno jih dobivate v roke šele konec meseca, pa vendar je to že napredek. Glede na to, da je novo uredništvo padlo v to delo kot s padalom, smo kar zadovoljni. Upam, da boste vi tudi!

Dogodek sedaj že preteklega meseca oktobra je bil mladinski koncert z naslovom Podajmo si roke. Otroci in starejši so podali roke mladim, tako da je bil koncert pester in živahen. Na sredini si oglejte fotoreportažo, v kotičku mladih pa si preberite nekaj več.

Spominom naših rojakov na p. Bazilija smo ponovno posvetili nekaj prostora in tako bo tudi v prihodnje.

V tej številki imate po premoru spet nekaj rubrik, ki ste jih navajeni. Naj vam bodo v veselje!

Mesec oktober je posebno lep, kadar je okrašen z rožnim vencem. Sedaj se ta mesec že izteka. V novembru se spomnimo s to lepo Marijino molitvijo naših pokojnih. Naj jim Bog podari večni mir in pokoj na Marijino priprošnjo!

p. Metod

Pošttnina v ceno knjig ni vključena!

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11 dolarjev.
THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – Draga Gelt je v angleščini napisala slovensko zgodovino. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourneu. Cena 22 dolarjev.

VSE POTI – Kot pesem v prozi izražena topla razmišljanja Drage Gelt iz Melbournea. Od vsake prodane knjige gre en dolar za Dom počitka matere Romane. Cena 15 dolarjev.

DREAMS VISIONS – Cankarjeve Podobe iz sanj v odličnem angleškem prevodu. Lepo darilo angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

SREČANJA PORTRETI DEJANJA – Trije deli v eni knjigi našega sydneyjskega rojaka Ljenka Urbančiča. Cena knjige je 25 dolarjev, za študente in upokoјence 20 dolarjev.

WHISPER – ŠEPETANJA – Angleško-slovenske pesmi avstralske Slovenke Danijele Hliš. Cena 10 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zadnjo izdajo v štirih knjigah dobite za ceno 35 dolarjev.

DAIRY OF A SUBMARINER – V angleščini pisan dnevnik slovenskega podmorničarja Johna Majnika. Cena 13 dolarjev.

JESENSKO LISTJE, ZA PEST DROBIŽA in HREPENENJA IN SANJE so pesniške zbirke adelaidskega pesnika Ivana Burnika Legiša. Cena vsake je 10 dolarjev.

MOŽJE S SNOWYJA – Slovensko izdajo knjige MEN WHO

Naslovna slika je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Na fotografiji pa je Velesovska Madona z glavnega oltarja baročne cerkve v Velesovem pri Kranju, najstarejša kiparska upodobitev Marije v Sloveniji iz leta 1200.

Leto 46, št. 10
Oktober 1997

Zaljubljenec za vse čase

- Katarina Mahnič - stran 233
Frančiškova molitev

- stran 235

Jože Šterbenc s Snečjega vrha

- Vinko Beličič - stran 236

Očetovski dan

- Lucija Srnc - stran 238

Misijonarjevo pismo p. Baziliju

- stran 239

Izpod Triglava

- stran 241

Znamke

- stran 242

Sveti Rafael Sydney

- p. Valerijan - stran 243

Križem avstralske Slovenije

- stran 245

Leta pred menoj

- p. Tone Gorjup - stran 246

Fotoreportaža z mladinskega

koncerta - stran 248

Sveti Ciril in Metod Melbourne

- p. Metod - stran 250

Naše nabirke

- stran 251

Moje celice

- Jožko Kragelj - stran 252

Sveta družina Adelaide

- p. Tone - stran 254

Spomini na p. Bazilija

- stran 255

Z vseh vetrov

- stran 260

Kotiček naših mladih -

Ko mačke ni doma, miši plešejo

- Barbara Smrdel, Julie Brcar

- stran 261

Križanka

- stran 262

Oglasi

- stran 263

Zaljubljenec za vse čase

Katarina Mahnič

Umbrija, pokrajina v osrednji Italiji, je prepojena z nerazložljivo mehko in mirom. Meglice, ki je v daljavah tudi čez dan nikoli ne zapustijo, jo prekrivajo kot nežna koprena, ki za veke vekov ohranja duhove in skrivnosti preteklosti. Iz njih se kot temni stražarji dvigajo vitke ciprese, oljčni nasadi sanjajo svoje stoletne sne, zlatorjava strnišča požetih polj se mešajo z rumenimi zaplatami sončnic, ki pohlepno obračajo glave v smer sončnega vzhoda. Nad vsem tem pa kraljuje Assisi, belo kamnito mesto, v hrib položeno, že stoletja isto. Pesniki ga opevajo na tisoč načinov: sveto mesto, očarljivo mesto, trdnjava duha, svetilnik, mesto tišine in večnosti, mesto miru in ljubezni, gnezdo miru, oaza, izgubljeni raj, najlepši vrt na svetu, vodnjak življenja in usmiljenja, mesto za dušo, vrata v raj, prestolnica ljubezni...

Njegov duh je tukaj še zmeraj živ. V tem mestu se je pred nekaj več kot 800 leti rodil kot sin bogatega trgovca Petra Bernardoneja, po njem se je podil kot otrok in kasneje veseljačil s svojimi tovariši, katerih ljubljene je bil. V tem mestu je spoznal Klaro, deklico iz plemiške družine. Živel je tu, ko so se v nemali boji med plemiči in meščani in so slednji porušili trdnjavo Rocca. Sodeloval je v vojni med Perugia in Assisijem in padel v ujetništvo, iz katerega ga je z bogato odkupnino po enem letu rešil oče. Hudo bolan je začel razmišljati o svoji prihodnosti. Od tod je spet odšel na vojno s srčno željo zaslužiti viteški red, a ga je notranji glas odvrnil od tega.

Iz Assisija je leta 1205 poromal v Rim, poljubil gobavca in še isto leto dobil sporočilo Križanega v Cerkvici sv. Damijana. "Pridi in popravi mojo Cerkev!" Leto zatem je na enem od asiških trgov odvrnil obleko in se odpovedal očetu. V preprosti halji, prepasan z vrvjo, je začel živeti evangelij. V uboštvu in brez popuščanja - sebi in drugim. "To iščem, to hočem, srčno želim to storiti!" so njegove besede. Tu so se mu pridružili prvi bratje, ki so kot on odvrgli orožje in zavrgli bogastvo. Tukaj je pisal prvo Vodilo za nastajajoči red. Tu se mu je neke noči pridružila tudi Klara. Od tod se je umikal v samoto po vsej umbrijski pokrajini, kjer se je v skalnatih votlinah srečeval s seboj in Bogom, ter doživljal trenutke neizmerne sreče, pa tudi grenke padce v temo. Iz tega mesta je potoval v Palestino in Sveto deželo, da bi ustavil križarske vojne. In prav tu je postajal v svojem neizprosni uboštvu in askezi zmeraj bolj osamljen; celo bratje so izbrali lažjo pot. Napol slep je v tem mestu napisal Hvalnico stvarstva, v kateri tudi smrt, ki nezadržno prihaja, imenuje

sestra.

Frančišek Asiški.

Veliko sem razmišljala o njem. Prevzel me je še čisto majhno, ko o asiškem ubožcu nisem vedela ničesar drugega kot to, da je imel rad živali, da se je pogovarjal s pticami in s prijazno besedo ukrotil podivjanega, sestradanega volka. Zame to niso bile legende; bila je resnica, polna tistega svetlega, neobremenjenega zaupanja, ki so ga sposobni samo otroci. In včasih, čeprav redko, odrasle otroške duše.

Frančišek me prevzema tudi danes. Čeprav se morata otroško zaupanje in vera zdaj boriti s pridobljenim razumom, ki pretehtava, opominja, zbuja dvom. Tudi pri Frančišku. Le kako je mogel živeti tako, kot je živel: izvirno, nagonsko, nespametno, skregano z vsemi človeškimi potrebami, pa vendar tako radikalno, nepopustljivo, žrtvujoče, posnemanja vredno? Na to vprašanje najbolje odgovarja pisatelj G. K. Chesterton, ki v svojem esaju Problem svetega Frančiška pravi, da kot Frančišek ni ljubil človekoljubja, ampak človeka, tako tudi ni ljubil krščanstva, temveč Kristusa. Ljubil je osebo, ne ideje. "Za tega velikega mistika njegova vera ni bila teorija, ampak ljubezenska afera," zapiše Chesterton.

Ja, Frančišek je bil zaljubljen v Boga. Zaradi ljubezni je začel živeti svojo pustolovščino svetosti, zaradi nje se je lahko odrekel vsemu, spal na golih tleh in podiral vse meje možnega. Samo zaljublencu se lahko kljub ali prav zaradi trpljenja razodene resnična ljubezen, kot se je Frančišku ob prejemu Kristusovih ran na gori La Verni. Ljubezen je bila tista, ki ga je osvobodila strahu in ga približala vsemu stvarstvu. "Moj Bog je tudi Bog volkov in ptic in rož, Bog skal in vode in ognja, celo Bog tistih, ki ga še niso našli. Čudež ljubezni ohranja v meni pogum in veselje, mi omogoča, da vidim čar tega trenutka in odvržem bremena preteklosti in prihodnosti. Dovolj je dnevu njegova lastna teža. Kaj ni to preprosto?"

Tako nekako je najbrž razmišljal Frančišek, ko je bos in lačen in razcapan hodil po sončni Umbriji, se umikal v skalnate samote in se spet vračal, da bi pripovedoval ljudem. Častili so ga in ga skušali posnemati, a razumeli ga niso. Niso bili zaljubljeni. In čeprav je Frančišek še danes najuniverzalnejši svetnik, ki nagovarja vse, verne in neverne, čeprav v zavesti ljudi živi kot romantični sanjač, zaščitnik živali, zgled preproščine, borec za mir in čisto naravo, je nerazumljen tudi zdaj. Njegove doslednosti nas je strah, njegove težnje k popolnosti v ljubezni in odpovedi. Pravi ljubezni, ki vsebuje tudi trpljenje. Zato jo tako težko razumemo in tako redko doživimo. Kajti ni dovolj spremeniti zakone ali prepričanje, spremeniti se morajo človeška srca.

Pred osemsto leti je brat Masej resno pobaral Frančiška: "Zakaj vsi za teboj? Prav za teboj?" Danes bi mu ta prav tako lahko odgovoril z vprašanjem: "Že, že, a kdo z menoj?"

Frančiškova molitev

O Bog, naj postanemo orodje tvojega miru:
kjer vlada sovraštvo, naj prinesemo
ljubezen;
kjer se ljudje žalijo, naj posredujemo
odpuščanje;
kjer divjajo spori, naj omogočimo
spravo;
kjer so ljudje ločeni, naj dosežemo
edinost;
kjer se šopiri zmota, naj izpričamo
resnico;
kjer duše razjeda dvom, nja jih zacelimo z
upanjem;
kjer srca ječijo v temi, naj prižgemo
luč;
kjer ljudje jokajo, naj zasejemo
veselje.

O Gospod, naj si manj prizadevamo,
da bi nas drugi tolažili, kakor da sami
tolažimo;
manj, da bi nas drugi razumeli,
kakor da smo sami polni razumevanja;
manj, da bi nas drugi ljubili,
kakor da sami ljubimo.

Kajti bogati smo, če razdajamo;
če pozabimo žalitve, živimo v miru;
če odpuščamo, dosežemo odpuščanje;
in ko umiramo, dosežemo prerojenje,
prerojenje za vso večnost,
v Kristusu, našem Gospodu.
Amen.

coni – mi je Jože Šterbenc 8. 4. 1948 na svojo fotografijo napisal nekaj prijateljskih besed. V angleški uniformi, z baretko na glavi, gleda naravnost vame. Lep fant, iz svetlih oči sije njegovih 36 let. Sliko sem spravil v album, in tam živi nespremenljiva. Kasneje sem izvedel, da je emigriral v Avstralijo. In tekla so nam desetletja. Težja so bila zanj, ker ni uspel prizvati za seboj družino, na prvi dom privezano, ko je sam dokončno sklenil, da se ne vrne v okrvavljeno domovino. Edina vez so mu bila pisma iz Črnolija in pa goriški Katoliški glas, kjer je lahko našel kako novico o Sloveniji, a tudi o znancih po svetu.

Avgusta 1986 je v ženinem pismu iznenaden bral o moji smrti: novico da je objavila ljubljanska televizija, pokazala mojo sliko in spregovorila o moji poeziji. A ni ji čisto verjel, čakal je potrdilo od »manj rdeče obarvanih« občil. Čez dva meseca je lahko videl moje ime pod poročilom o študijskih dnevih Draga na Opčinah in mi je takoj napisal olajšano, veselo pismo za leto 1987. »Tistega pesnika je Fančka zamenjala: nisem bil jaz, ampak očitno France Vodnik, več let starejši od mene,« sem mu pojasnil v odgovoru. »Mene ljubljanska televizija ne bo pokazala.«

Napisano 13. 3. 1987 pa je prišlo iz Nailswortha v Južni Avstraliji njegovo drugo in zadnje pismo: dve gosto popisani strani. Do Opčin je letelo tri tedne. Iz njega sem o Jožetu Šterbencu izvedel vse.

Po kapitulaciji Italije 1943 se je iz Črnolija, kjer je poučeval na meščanski šoli, umaknil, ker so celo nekateri najbližji šli za rdečimi. Prepričan, da so se na Reki izkrcali Angleži, je krenil tja, a pri tem padel v nemško ujetništvo. Iz Trsta je bil z množico drugih odpeljan proti Berlinu, od koder pa so ga premestili v Osnabruck, v taborišče več tisoč srbskih častnikov. Tam je našel nekatere znance iz podčastniške šole v Goraždu. Organiziral je močan pevski zbor: za pravoslavno bogoslužje in za samostojne nastope. »Peli smo vse mogoče pesmi, samo hrvaških ne.« To je trajalo kako leto. Jeseni 1944 so Zahodniki z bombardiranjem pol taborišča uničili, nakar je bil premeščen na poljsko mejo. A že so Rusi začeli odločilno zimsko ofenzivo – in treba se je bilo peš umikati čez vso severno Nemčijo. V Bremenu je dočakal konec vojne in se znašel v britanski coni. Dve leti je ostal v mestecu Voerde, potem pa stopil v angleško vojsko. Ostati v Evropi ali emigrirati? Po treh letih jalovega upanja, da se bo komunizem v Sloveniji omehčal, se je prijavil za Avstralijo, kamor je prišel z ladjo Castel Bianco 14. Marca, ko se je na Južni polobli

začenjala jesen.

Imeti 39 let, biti sam, zdrav in spočit, voljan prijeti za vsako delo! Z vsako streho nad sabo si zadovoljen – in dežela ima zemljepisno širino tople Sicilije. Prva leta delo po tovarnah, 18 let sprevodnik pri državnem prevoznem podjetju, nazadnje upokojenec s prihranki. Prišel si do hiše z vrtom, imaš mnoge socialne ugodnosti, žal pa tudi že težave z zdravjem, da nisi več za po svetu.

(V mislih dopolnjujem njegovo pismo. Neznansko daleč gori na Severni polobli, neke sredi male Evrope, medtem socialistična desetletja počasi spreminjajo njegov Črnolij. Otroci – vsi, tudi njegov – odraščajo, študirajo, se poročajo, gradijo si hiše, kupujejo avtomobile in potujejo. Nič ne pogrešajo minustosti, enkrat izšolani tudi ne potrebujejo več starih, nje zanima in vabi samo njihov na široko odprti zemeljski čas. Niso obteženi s spomini, njim je tako dobro v njihovem svetu!)

Šele v zadnjem odstavku piše Jože o slovenskem društvu in o novi cerkvi, kjer je petje poglavitna združevalna moč. On je organist in vodi dva zbora; z mladinskimi je videl veliko Avstralije. Leta mu počasi omejujejo delo, a praznične dneve mu nudi bližnja Adelaida s svojimi koncerti. Pismo se končuje s stavkom, ki mi med vsemi najbolj razjasni obraz: »Mesto samo je čisto in lepo s krasno okolico v bližini lepih vinogradov in dobre vinske kapljice.« Ni mu bila torej odvzeta vsa tolažba za izgubljeno, z zidanicami posuto vinsko goro, ki se iznad Doblič, z Mavrlena in iz Stražnega vrha spogleduje s Snečjim vrhom pod sabo – z vasico njegove mladosti.

Dobrih pet let po tem pismu sem v sredopoletni (na Južni polobli sredozimski) dvojni številki Misli bral novico, da je 8. avgusta 1992 – tri mesece pred osemdesetletnico – v Adelaidi umrl Jože Šterbenc, eden najzaslužnejših za tamkajšnjo slovensko skupnost. Odprem album in se zagledam v njegove svetle oči na mladostni fotografiji iz Fallingbostela. Sam Bog ve, ali je kaj solz, in koliko, priteklo iz njih, postaranih, ko se mu je v urah osamljenosti, ob navalu spominov in domotožja, krčilo srce. A tudi on je dočakal veliko leto 1990, ko je iz razpoklin leden gore prižuborel živi studenec tudi v Slovenijo in opravičil njegove težke življenjske odločitve.

In nedolgo zatem se mi je po ne vem kakšni poti vrnil v roke oni davni list s pesmijo Spomin. Porumenel je v 60 letih, ohranil pa je mojo mladostno pisavo in tudi Jožetov pripis s svinčnikom »Moški zbor«. Ali je ostalo kaj več, mi ni znano.

Očetovski dan

Lucija Srnec

Slovenske skupnosti so počastile svoje očete in može. V soboto, 6. septembra zvečer, smo jih imele ženske priložnost zavrteti za njihov dan. Veselja in smeha ni manjkalo (čeprav ju je kalil žalostni prenos iz Anglije, kjer so ravno polagali k večnemu počitku princeso Diano, pa še novica o smrti dobre matere Tereze).

V nedeljo, 7. septembra, smo se po deseti maši zbrali v dvorani v Kewju. Takoj pri vhodu so bili očetje »požegnani« s ta »božjo kapljico«, kot jo oni imenujejo. To je bil dar Društva svete Eme. Na odru smo lahko videli naš naraščaj, naše potomce, kako so se z veseljem

V Slomškovem domu smo imeli v soboto in nedeljo, 26. in 27. avgusta, duhovno obnovo za žene in matere. ... Pa še nekaj je prineslo to srečanje: kot praktičen sklep je bilo ustanovljeno cerkveno Društvo sv. Eme, katerega članice naj bi bile v vsestransko pomoč apostolatu med našimi izseljenci. Za prvo voditeljico je bila izbrana gospa Plesničarjeva. Vsaka slovenska katoliška žena, ki želi pomagati slovenskemu farnemu občestvu, je dobrodošla. Članice se bodo sestajale od časa do časa, pomagale pri raznih cerkvenih prireditvah, obiskovale bolnike, nudile pomoč v sili itd. Prav zato je za zavetnico izbrana sv. Ema, slovenska svetnica, ki je s svojimi dobrimi deli storila toliko dobrega med našimi pradedi. K lepemu začetku lahko samo čestitam in želim naši skupini žena obilo uspehov.

p. Bazilij, Misli, 31. avgusta 1972

hvaležnost. Le tako korajžno naprej! Učiteljci in mamicam pa »vsa čast«!

Po predstavi je bila še ena slovesnost: praznovali smo 25 let obstoja Društva svete Eme. Zbrale smo se nekatere članice prvega odbora. Hvala p. Metodu in mlajšim

članicam, da so se nas spomnile in tako priznale prvo začetno delo društva mater, ki naj bi skrbele za malico šolskih otrok in njihovih staršev, ki so čakali na naraščaj. Po nekaj tednih je pater Bazilij predlagal, naj bi se ta skupina žena imenovala Društvo svete Eme, kakor se imenuje še danes, le z večjo nalogo. Prevzelo je skrb za večje prireditve, walk-a-thon, različne obiske in svečanosti. Že nekaj let društvo pripravlja tudi domača kosila za upokojence, katerih se z velikim veseljem udeležujejo ne samo »jesenske rože«, temveč tudi mlajši. Začetne članice, ki smo bile navzoče pri slavlju te 25-letnice, smo dobile v dar rožico, kar nam je bilo v veliko zadoščenje, saj je pomenila priznanje našega začetnega truda. Hvala vam še enkrat za ta spomin - me pa tudi ne bomo kar tako odnehale, ampak bomo pomagale po najboljših močeh. Kajne?!

Po končanem slavlju v Kewju, sva z možem Štefanom zapregla svojega jeklenega konjička in se odpeljala v Geelong, v Slovensko društvo Ivana Cankarja, kjer so praznovali očetovski dan popoldan. Vse mize so bile zasedene, a prijazno sva bila sprejeta in posedli so naju na prostor učiteljice Lidije, ki je bila zaposlena na odru. Predstava se je začela točno. Najprej sta se postavila pred mikrofone majhna dečka ter pozdravila očete, še posebej svojega očka, kateremu so drugi razlagali pomen besed. Torej...? Ja, uganili ste, oče je bil avstralskega rodu, mamica pa tukaj rojena Slovenka. Nato so se odprle zavese in na odru se je prikazala čevljarska delavnica, v njej pa mojster Peteršiljček in dva vajenca, Cipek in Capek. Po igrici je bila zadnja točka samo za očete: trije najbolj delavni člani društva so tekmovali, kdo bo prvi zavezal ruto svoji izvoljenki. Za spretnost so bili nagradjeni. Prav tako je najstarejši »možak« - oče - dobil steklenico šampanjca. Za konec je zapel še geelonški pevski zbor. Očetovska proslava v Geelongu je bila kratka, a prisrčna. Čestitke Lidiji Čušin in vsem nastopajočim.

spomnili očetov ter jim z besedo in petjem podarili svoj »bog-lonaj« za njihovo skrb. Lepo so zapeli - »mijau, mijau«, skupaj z »vodilno« zvezdo, očkom - starim atijem, gospodom Jeričem. Vrstile so se deklamacije z gospodično Veroniko Smrdel na čelu. Tudi s posameznimi točkami so nekateri izkazali svojo

Pismo, ki ga je 15. maja naš misijonar p. Pepi Lebreht pisal p. Baziliju iz afriškega Benina

Dragi in spoštovani p. Bazilij, lep pozdrav iz Benina!

Tokrat se mi je le ponudila prilika, da se Vam lahko na kratko oglasim. Najprej hvala za aprilsko številko Misli. Oba z Milanom sva vsake številke zelo vesela. Naj vas še naprej spremlja navdušenje in božji blagoslov pri tem lepem, potrebnem in odgovornem delu. V zadnji številki Misli sem opazil, da je g. Anton Jesenko daroval 100 dolarjev za naš misijon. Prosim, če se mu lahko na kakršen koli način zahvalite. Isto hvaležnost izrekam seveda tudi drugim dobrotnikom, ki so omenjeni v Mislih ali pa tudi ne. S p. Milanom veliko moliva za vse dobrotnike in v imenu božjega ljudstva, ki mu služiva, izrekava iskreno zahvalo. Bog vam vsem povrni.

Dodajava še nekaj vtisov in novic iz povelikonočnega časa.

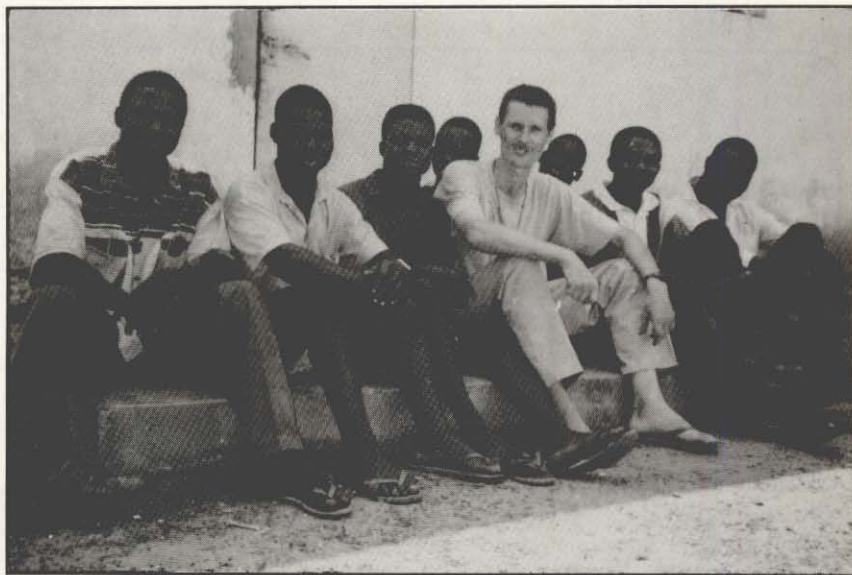
S p. Milanom sva zdrava in se dobro počutiva, tako da lahko vsakdanje delo opravljava nemoteno. V eni vasici smo začeli s celovitim in obsežnim popravilom kapele. Verniki sami so pokazali precej dobre volje, priskrbeli potreben pesek in kamenje; nabrali vsaj nekaj denarja, tako da bo popravilo lahko dobro opravljeno in da bodo dobili občutek, da je kapela v resnici njihova in so torej oni odgovorni zanj.

Prihodnjo soboto se bosta v vasici Pam-Pam poročila dva kristjana. Poroka je tukaj redek dogodek, zato bo pritegnila toliko več veselja in pozornosti.

Za veliko noč smo krstili 47 novokrščencev, ki jih bomo v kratkem s poldnevno duhovno zbranostjo pripravili na prvo sveto spoved. V maju bomo začeli z vsakodnevno molitvijo rožnega venca. Tukaj lepe slovenske

pobožnosti, Marijinih šmarnic, ne poznamo. Ker pa sva oba z Milanom Slovenca in ljubiva marijansko pobožnost in molitev rožnega venca, sva po vaseh in v Permi ves mesec maj uvedla redno molitev rožnega venca. Po vaseh se kristjani zberejo dvakrat v tednu k skupni molitvi rožnega venca; v Permi pa vsak večer ob sedmih. Mladi fantje in dekleta rožni venec molijo z veliko pobožnostjo in predanostjo. Sami ga vodijo in obogatijo s petjem Marijinih pesmi.

Že dolgo se skupina mladih pripravlja na sveto birmo. Ker nimamo svojega škofa, smo odvisni od sosednjega.

Pater Pepi Lebreht med fanti njihovega internata

Slednji je zelo zaseden, zato je rekel, da sam letos ne bo mogel opraviti birme v župniji, pač pa bo prosil drugega sosednjega škofa iz Djouga, če bi lahko birmoval pri nas eno soboto ali nedeljo. Upamo torej, da bodo letošnji birmanci birmani.

Na 4. velikonočno nedeljo smo z veliko pobožnostjo in predanostjo molili za duhovniške, redovniške in

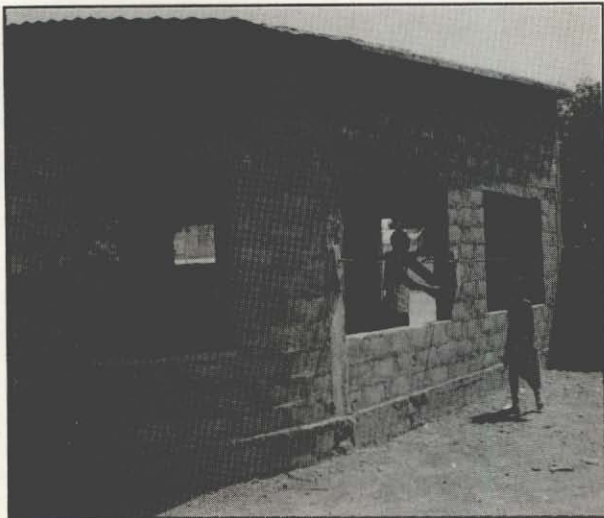
misijonske poklice. Vernike smo tudi osveščali, da so oni sami odgovorni za duhovno in snovno podporo svojih bogoslovcev, ki bodo njihovi bodoči duhovniki. Redovne sestre iz naše župnije pa so pripravile enodnevno razmišljanje in molitev za dekleta, ki se zanimajo za redovno življenje in odkrivajo v svojem srcu Gospodov klic k redovništvu. Bilo jih je deset. Dopoldne smo v eni od vasic skupaj oblikovali sv. mašo. Potem so se same pogovarjale o poklicanosti in redovnem življenju. Po skupnem kosilu so me povabile, da sem jim pripravil še eno razmišljanje o redovni poklicanosti in o življenju redovnikov in redovnic v Beninu. Razmišljanje smo sklenili s prostim pogovorom o zanje aktualnih vprašanjih, z dvema prizoroma iz Svetega Pisma, kako Bog kliče v svojo službo, in z molitvijo rožnega venca. Vsa dekleta skupaj s sestro, ki jih je vodila, so bila navdušena in vesela. Upajmo, da bo vsaj katera izmed njih postala nekoč dobra in navdušena redovnica.

Isto nedeljo so nedaleč od Perme pripravili svoj praznik tudi nomadi Peuli. Pridružili so se jim mnogi prebivalci

Imejte v lasti zemeljske stvari vi, ne pa one vas, tako da bo duh vladal nad lastnino, ne pa, da boste njen suženj, ki bi ga premagala ljubezen do stvari. Zemeljske stvari so za to, da jih rabimo, hrepeneti pa moramo po večnih.

Sv. Gregor Veliki

Perme in okoliških vasi. Navzoči so bili tudi »modreci« iz Perme. V središču tega druženja in praznovanja pa je bilo (poimenoval ga bom kar) »bičanje«. Fante od dvanajstih do petnajstih let so, nekoliko »drogirane«, v vrsti izpostavili krepkim fantom, ki so jih s tremi močnimi udarci biča zaznamovali čez prsa. Udarci z bičem so tako močni, da se bič zareže globoko v kožo in pusti za seboj krvavo sled. Fante so pred bičanjem namazali s paradižnikom, ki je vsaj nekoliko preprečil neustavljivo krvavenje. Čeprav so trije udarci izredno boleči, noben fant ni rekel niti besede in tudi ni nič stokal. To pomeni, da so jih na ta »moški« preizkus psihično in fizično dobro pripravili. Med gledalci so nekatere občutljive ženske pri tem bičanju vpile in stokale; bičanci pa nič. Žal

Gradnja novega oratorija, kjer patra in gojenci internata zdaj že skupaj molijo brevir

podrobnejše razlage o pomenu tega dejanja nisem dobil, a mislim, da ga je mogoče razumeti kot fizično preizkušnjo za fante, ki po njej stopijo v kruti svet odraslosti. To je le ena od mnogih preizkušenj, ki jih vse skupaj prerodijo za klenost odraslih in za izpolnjevanje vseh obveznosti in odgovornosti, ki iz tega izhajajo...

Še enkrat lep pozdrav iz Benina, ki se kopa v soncu in počasi prihajajočih padavinah (in nevihtah), ki naznanjajo deževno dobo. Lep pozdrav vsem Slovencem v Avstraliji, še zlasti tistim, s katerimi se družite pri svetem bogoslužju.

Veliko veselja in zadovoljstva! Mir in vse dobro!

Vdana in hvaležna p. Pepi Lebreht in p. Milan Kadunc

Zbrani denar namesto cvetja na grob p. Baziliju smo poslali na slovenski misijon v Beninu, o katerem pišeta p. Pepi Lebreht in p. Milan Kadunc. Vsem hvala lepa za darove!

IZPOD TRIGLAVA

V ZAMOSTECU pri Sodražici se je pred sto leti, 26. septembra 1897, rodil France Gorše, kipar, ilustrator in grafik. Bil je Meštrovičev učenec. Že pred vojno je v Ljubljani odprl svojo kiparsko šolo. Po vojni je poučeval v Trstu. Skoraj dve desetletji je ustvarjal v ZDA in se nazadnje ustalil v Svečah na Koroškem, ker ga domovina ni sprejela. O svojem delu je povedal: »Vse, kar ustvarjam, globoko doživljam in to mi je v največjo tolažbo in dopolnilo. Za versko občutje sem bil vzgojen že v domači družini in vera me še zdaj osrečuje. Prosim Boga, da bi mu mogel do zadnjega diha služiti s svojo umetnostjo, kajti to je področje mojega pričevanja, izžarevanja.« V Sodražici so proslavili obletnico Goršetovega rojstva 21. septembra s spominsko zahvalno mašo, ki jo je vodil njegov prijatelj, nadškof Franc Rode. Popoldne so odkrili doprski kip umetnika, delo akademskega kiparja Mirsada Begića. Odkritju spomenika je sledil slavnostni koncert zbora Consortium musicum.

OB 200. LETNICI rojstva velikega misijonarja in svetniškega kandidata škofa Friderika Barage je pri založbi Družina izšla knjiga z naslovom Krščanski nauk za Indijance. Knjiga, ki je bila izvirno napisana v očipvejščini vsebuje dva dela: Premišljevanja katoliškega kristjana in Večne resnice, ki naj jih vselej premišljuje katoliški kristjan.

Ob njegovi 200-letnici so v njegovem domačem kraju Mala vas pri Dobrniču in v občini Trebnje pripravili več praznovanj ob veliki udeležbi ljudstva in lepem sodelovanju vseh, ki se želijo obogatiti ob zgledu svetniškega škofa, apostola ameriških Indijancev, pisatelja, predvsem pa zvestega duhovnika. Krona vsega slavlja je bil 21. Baragov dan v Dobrniču v nedeljo, 21. septembra 1997: molitvena ura, slovesna sveta maša (somaševanje škofov in duhovnikov je vodil nadškof in metropolit dr. Franc Rode) in slavnostna akademija, na kateri sta msgr. dr. Maksimilijan Jezernik in dr. p. Bruno Korošak predstavila nekatere vidike postopka za

Baragovo beatifikacijo.

Papež Janez Pavel II. nam je lani ob svojem obisku povedal tudi tole: »Če dobro pogledamo, razodeva današnja družba globoko potrebo po svetnikih, po osebah, ki nam zaradi svoje tesne povezanosti z Bogom morejo na nek način pomagati, da začutimo njegovo navzočnost, in nam posredovati njegove odgovore. ... Kakor v preteklosti, tako se mora tudi danes svetost živo in radostno uteleševati v življenju. Mnoge slovenske matere in mnogi slovenski očetje so si zaslužili, da so

posebej omenjeni v narodovi zgodovini, saj so dali pomemben zgled krščanske doslednosti. Svetost je tista prava sila, ki je sposobna spremeniti svet.«

V VEČERNIH URAH v petek, 29. avgusta, je skupina petindvajsetih slovenskih romarjev, ki jo je vodil ljubljanski pomožni škof

msgr. Alojz Uran, z letalom prek Dunaja na brniško letališče pripeljala iz Fatime kip Marije romarice. Ta milostni kip že 50 let roma med vernimi vsega sveta, da bi ob njem podoživeli milostne dogodke in sporočila Marijinega prikazovanja trem pastircem od 13. maja do 13. oktobra 1917. leta v Fatimi. Marijin kip je do 17. oktobra romal po ljubljanski nadškofiji, do 6. decembra bo romal po mariborski, od takrat do 26. decembra pa po župnijah koprške nadškofije.

Z LETOŠNJIM septembrom je začela delovati Škofijska gimnazija Antona Martina Slomška. V tem šolskem letu gostuje gimnazija v drugem nadstropju Srednje strojne in kovinarske šole na Teznem. V prvi letnik je vpisanih 133 dijakov. Tako se je katoliškim gimnazijam v Ljubljani, Želimljah in Vipavi pridružila še četrta. Novo šolsko leto v vseh štirih gimnazijah je začelo 1090 dijakov.

SREDI SEPTEMBRA je na Krasu potekala ena najodmevnejših evropskih literarnih prireditev Vilenica 97. Na njej je letos sodelovalo približno 140 pesnikov in pisateljev iz več kot dvajsetih držav. Mednarodno literarno nagrado Vilenica 97 so podelili slovaškemu

pisatelju, prevajalcu in kritiku Pavlu Vilikovskemu, nagrado kristal Vilenice za najboljše besedilo, objavljeno v zborniku, pa švicarski romanopiski Nicole Muller za Sušno obdobje.

NARODNO SVETIŠČE sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani je 11. oktobra organiziralo vseslovensko romanje v Padovo. Glavni namen romanja je bil prevzem relikvij sv. Antona za Plečnikovo cerkev na Viču, ki je posvečena temu svetniku. Romarji so se odpravili v svetnikovo mesto s posebnim vlakom. Somaševanje v baziliki je vodil nadškof France Rode. Po izročitvi svetnikovih relikvij so se romarji vrnili z vlakom nazaj v Ljubljano in relikvije odnesli v viško

cerkev.

V **SPOMIN** padlim in pobitim domobrancem in drugim žrtvam revolucije so svojci in farani župnije Metlika na pokopališču pri znameniti božji poti Pri Treh Farah v Rosalnicah postavili spominske plošče, ki jih je v nedeljo, 21. septembra, po pogrebni maši, blagoslovil novomeški prošt Jože Lap. Na ploščah so imena devetinšestdesetih pobitih, desetletja zamolčanih žrtev iz štirinajstih krajev metliške župnije, za katere se po večini niti ne ve, kje ležijo. Zdaj so vsaj simbolično sprejeti domov. Isto nedeljo so blagoslovili tudi kraj na Koščakovem hribu v občini Grosuplje, kjer zdaj v spomin nedolžnim žrtvam stoji križ in petnajst grobov.

Znamke

Zadnja izdaja rednih poštних znamk Republike Slovenije je bila 9. septembra 1997. Kot vedno nam jih je poslala Maura Vodopivec iz Južne Avstralije. Zgornji znamki sta posvečeni slovenskemu

kiparju Francetu Goršetu ob stoletnici njegovega rojstva. Prva znamka v sredini je izšla ob tednu otroka in predstavlja otroka in naravo. Druga zaznamuje športni dogodek, evropsko mladinsko prvenstvo v judu, tretja pa 50. obletnico priključitve Primorske k matični domovini, Sloveniji. Na spodnjih znamkah sta dva motiva iz naše bogate kmečke dediščine: šentjernejski petelin – simbol dolenjskega Šentjerneja in prleški klopotec. Za

odganjanje ptic, predvsem vrabcev in škorcev, imajo ponekod na jugovzhodnem vinogradniškem območju še danes postavljene klopotce, ki so napravljeni tako, da jih poganja že najmanjši veter in maceljki, ki udarjajo ob vrtenju na deski, značilno ropotajo.

SV. RAFAEL SYDNEY

Fr. Valerian Jenko, OFM
St. Raphael Slovenian Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)
Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

POKOJNI – V torek, 23. septembra 1997, je na svojem domu v Guildfordu v N.S.W. umrl **PETER DOLENC**. Rojen je bil 11. 12. 1936 v Šmarci pri Kamniku. Bil je sin Petra in Rozalije, roj. Kramar. Kot mlad fant se je izučil za avtomehnika. Leta 1967 se je v Domžalah poročil z Minko Grošelj. Po enem letu se jima je rodil sin Robert. V Avstralijo so prišli 23. 10. 1970. Leta 1972 se jima je rodil še sin Boris. Živel so v raznih delih Sydneyja, nazadnje pa so si kupili hišo v Guilfordu. Peter je ves čas opravljal mehanična dela. Rad je pomagal ljudem s popravili avtomobilov. Po značaju je bil vesel človek in je imel veliko prijateljev. Lansko leto je obiskal svoj rojstni kraj. Že pred nekaj leti je utrpel srčni napad in si nikoli ni popolnoma opomogel. Močna volja mu je pomagala, da je opravljal svoje delo – v zadnjem času je prodajal avtomobilske dele, ki jih je uvažal iz inozemstva. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v torek, 30. septembra, pokopan pa je bil na našem pokopališču št. 2 v Rookwoodu. Peter zapušča v Avstraliji, poleg bivše žene Minke, še sina Roberta (29 let, poročen s Paulette, roj. Fowler, imata osemletno hčerko Sian) in Borisa (25 let), v domovini pa sina Marka in vnuka Blažka, ter sestre Ivanka in Rezko.

Isti dan, 23. septembra 1997, je na svojem stanovanju na 41 Burke Street, North Parramatta, N.S.W., umrl **ALOJZ JENKO**, ki se je rodil 12. 3. 1923 na Topolcu pri Ilirski Bistrici. Bil je sin Alojza Štruklja in Frančiške Jenko. V Avstralijo je prišel z ladjo Amara Poora leta 1949 in je najprej v Zahodni Avstraliji podiral drevesa. Pozneje je prišel v Sydney, kjer je bil med drugim zaposlen v tovarni gume v Granvillu. Precej časa je bolehal na živcih. Vzrok bolezni in smrti, ki jih je

navedel zdravnik, so bili: odpoved srca, zoženje aorte in kronična shizofrenija. Pogrebna maša za pokojnega Alojza je bila v naši cerkvi v torek, 7. oktobra, pokopan pa je bil na novem delu slovenskega pokopališča v Rookwoodu. Državni urad, Public Trust, je iz pokojnikove zapuščine plačal pogrebne stroške, grob in spomenik na grobu. Pokojni Alojz ni bil nikoli poročen in nima sorodnikov v Avstraliji. Doma pa ima še sestrično in nekaj daljnih sorodnikov. Številka njegovega groba je 147.

V nedeljo, 28. septembra 1997, je v bolnišnici Prince Alfred v Camperdownu, N.S.W. umrl **IVO ŠUŠTERŠIČ**. Rojen je bil 20. 5. 1934 v Kranju, sin Janeza in Antonije, roj. Svetelj. Izučil se je za finomehanika in je bil zaposlen v tovarni Iskra v Kranju. Leta 1959 se je v Leobnu v Avstriji poročil z Mihaelo, roj. Vida, ki je po rodu iz Lesc na Gorenjskem. Še isto leto sta prišla v Fremantle v Zahodni Avstraliji. Preden sta prišla v Sydney, sta bivala tudi v kampu v Bonegilli. Ivo je bil v Sydneyju zaposlen v tovarni Holden, nato v tiskarni, končno pa pri Water Boardu, dokler se ni leta 1992 zaradi bolezni upokojil. Trinajst let je imel raka, zadnja tri leta pa je bil na dializi, ker sta mu odpovedali obe ledvici. Imel je močno voljo in je bolečine pogumno prenašal. Pred nedavnim je šel z džipom po notranjosti Avstralije. Nekaj mesecev pred smrtjo je še obiskal domovino. Po vrnitvi se mu je stanje znatno poslabšalo. Prejel je sveto maziljenje. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v četrtek, 2. oktobra, nato je sledila upepelitev v Rookwoodu. Kmalu nato je bil njegov pepel položen v grob na novem delu našega pokopališča v Rookwoodu.

Ivo zapušča tu ženo Mihaelo, ki jo vsi poznamo kot odlično igralko dramske skupine v Merrylandsu. V Kranju ima še sestre Majdo Zadnik in Ireno Šušteršič.

V petek, 3. oktobra 1997, je umrl **GVERINO RAY TRDOSLAVIČ**, ki je bil rojen v Jesenoviku (Šušnjevec) v Istri, 19. 5. 1941. Bil je sin Rikija in Marije, roj. Soldatič. V Avstralijo je prišel leta 1961. Leta 1968 se je v Farfieldu poročil z Milko Porok. Zaposlen je bil v tovarni Rigby Jones v Smithfieldu, kjer se je 11. avgusta pri delu hudo ponesrečil in je po težkih operacijah šest tednov kasneje nenadoma umrl. Gverino je bil dobrohotnega značaja in je vsakemu rad pomagal. Zato je imel veliko prijateljev, kar je pokazalo število ljudi na njegovem pogrebu. Po pogrebni maši v Merrylandsu, v petek, 10. oktobra, smo ga spremili na njegovi zadnji

poti na pokopališče v Liverpoolu. Gverino zapušča v Avstraliji poleg žene Millie še hčerko Wendy, ki je poročena z Gregom Carrollom, hčerko Magdi in brata Elvia (Macquarie Fields). V Istri živi še petinosemdesetletna mama Marija ter sestra Gina in Silva, na Norveškem brat Silvo, v Kanadi pa sta še brat Rico in sestra Nina.

V soboto, 4. oktobra 1997, je v Port Moresbyju na Papui Novi Gvineji tragično preminul FILIP PLIBERŠEK. Rodil se je v Sydneyju, 19. 4. 1960, sin Jožeta, ki je po rodu iz Kočna pri Mariboru, in Rozalije, roj. Repič, po rodu iz Podvinca pri Ptuj. Pokojni Filip je obiskoval osnovno šolo in gimnazijo v kraju Jannali; nato se je vpisal na univerzo v Sydneyju, kjer je študiral in tudi diplomiral iz geologije. Potem je bil zaposlen kot geolog, med drugim v Indoneziji, na Fijiju, v Kaledoniji in zadnjih osemnajst mesecev na Novi Gvineji, kot raziskovalec pri rudarski družbi Placer Niugini. Poročen je bil z Wendy Meeson; poleg nje in staršev zapušča tudi brata Rajmunda, 40 let, in sestro Tanjo, 28 let. Pogrebne molitve za Filipa so bile v torek, 14. oktobra, v cerkvi sv. Patrika v Sutherlandu. Sledila je upepelitev v družinskem krogu v krematoriju Woronora.

V torek, 14. oktobra 1997, je na svojem domu v zahodnem Fairfieldu, N.S.W., umrla ROZA KOROTANCHNICK, roj. Savič. Rodila se je 2. 11. 1901 v Budimpešti na Madžarskem. V Avstralijo je prišla z možem Frankom in otroci leta 1951. Mož je umrl leta 1973 in je pokopan v Rookwoodu. Pokojna Roza je bila trdnega zdravja, razen zadnjih šestih mesecev, ko je padla in si poškodovala kolk. Še nekaj tednov pred smrtjo je prejela svete zakramente. Pogrebna maša za Rozo je bila v Merrylandsu v petek, 17. oktobra, pokopana pa je bila na novem delu našega pokopališča v Rookwoodu.

Pokojnica zapušča v Avstriji hčerko Marijo Rahholz, v Avstraliji pa sinove Henrija, Franka, ki je poročen z Greto, roj. Šarkan, Avgusta, ki živi v Waggi Waggi, Lojza in Willhelma, ki je poročen z Lynn, roj. Slingsby. Zapušča tudi 17 vnukov in 4 pravnuke.

Vsem sorodnikom omenjenih pokojnikov izrekamo globoko sožalje. Naj jim bo Bog Sveti Duh Tolažnik v oporo ob izgubi dragih družinskih članov. Sveta Mati Božja pa naj jim izprosi vdanost v Božjo voljo.

KRSTA – ZARA ŽUST, Paddington, N.S.W. Oče Bojan, mati Avril June, roj. Gaston. Botri sta bili Tanja Zust in Marie Doheny, Peter Gesovič in Jenny Ray pa sta bila krščanski priči. – Sv. Rafael, Merrylands, 18. oktobra 1997.

Praznik sv. Rafaela in obletnice poroke, Merrylands, 28. 9. 1997

MICHAEL CARMELO ROMEO, Wakeley, N.S.W. Oče Rocco, mati Yolanda, roj. Samsa. Botra sta bila Frank in Domenica Mancuso. – Sv. Rafael, Merrylands, 19. oktobra 1997.

Novokrščenima malčkoma, staršem in botrom naše iskrene čestitke!

POROKA – MICHAEL STEVEN ANIĆ, Balarang, N.S.W., sin Anteja in Mile, roj. Liović, rojen v Port

Kembli, krščen v Warrawongu in TANIA JOSEPHA NOVAK, Barrack Heights, krščena v Wollongongu. Priči sta bila Dano Goluz in Vanessa Scott. Cerkev sv. Marije, kraljice Hrvatov, Figtree, N.S.W. Pri poročni maši sta sodelovala p. Valerijan in p. Drago. – 11. oktobra 1997.

Mlademu paru naše iskrene čestitke z željo za obilico Božjega blagoslova na skupni življenjski poti!

LETNA SPOMINSKA MAŠA bo letos spet v kapeli Srca Jezusovega v Rookwoodu, v nedeljo, 2. novembra, ob 10. uri dopoldne. Prepeval bo mešani zbor. Po maši bo blagoslov grobov najprej na novem, potem pa na

starem delu našega pokopališča. Torej, v nedeljo, 2. 11., bo v Merrylandsu sveta maša samo ob osmih zjutraj.

ŽEGNANJE V FIGTREEJU bo v nedeljo, 2. novembra, ko praznujemo Vse svetnike, zavetnike Cerkve. Maša bo ob običajnem času, ob 5. uri popoldne. Devetega in 23. novembra pa je redna maša ob petih.

NEWCASTLE ima slovensko službo na prvo adventno nedeljo, 30. novembra ob 6. uri zvečer v stolnici Srca Jezusovega v Hamiltonu. Pred mašo je priložnost za zakrament sprave, po maši pa čajanka.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

MT. MEE, QLD. - Iz Queenslanda spet eno ime več za Matico umrlih. RUDOLF LONCNER je bil rojen 30. aprila 1926 v vasi Nemški Rut v Baški grapi. Leta 1932 se je družina preselila na Jesenice, v Avstralijo pa je prispel leta 1952 z ladjo Nellie. Najprej je po severnem in zahodnem Queensladnu postavljaj žične ograje, kasneje pa je delal v tovarni azbesta, kar je verjetno tudi povzročilo emfizemo, zaradi katere je 17. septembra letos umrl v bolnišnici Mount Olivet. Po pogrebem obredu je bil prepeljan v krematorij v Beenleigh.

Poročen je bil z Nemko, ki je umrla 4. julija letos. Otrok nista imela, pokojni Rudolf pa se tudi s Slovenci ni družil, tako sem zanj izvedela komaj konec julija, ko je že težko bolan ležal v brisbanski bolnišnici. Doma zapušča 90-letno mamo in sestrji z družinami. Naj počiva v miru Božjem.

Vas pozdravlja in Bog z vami!

Anica in Mirko Cuderman

LARA, VIC. - Sporočam vam, da je 7. 6. 1997 v bolnišnici v Ferntree Gullyju umrl Leopold Muller. Polde po domače, je bil rojen 2. 12. 1912 na Susaku. S pokojno ženo Justino in otroci so živeli v Chilternu, blizu Wangarate. Polde zapušča tri otroke z družinami; Petra v Frankstonu, Tanyjo v Melbourneu in Yane v Monsieldu. V Lari pa brata Vinka Pegana z družino. Pokopan je v Chilternu blizu žene.

Ana Pegan

MYRNIONG, VIC. - Osemnajstega septembra je v Myrniongu v Viktoriji umrla dvaindevetdesetletna Lucija Vouk, roj. Senečič, 13. decembra 1904 v Jelovcu (župnija Makole).

MACLEOD, VIC. - Sedemnajstega septembra je umrl Filip Tomažič, rojen 9. februarja 1933. V Avstralijo je prispel leta 1962 in se leta 1964 poročil z Dorino, s katero sta imela sina Paula in hčerko Nes.

Zahvala

Z žalostjo v srcu se globoko zahvaljujemo patru Valerijanu in župniku gospodu Micku MacAndrewu za sveto mašo in pogrebne obrede za pokojno Marto Falež, za vse molitve, rože, izraženo sožalje in spremstvo na zadnji poti.

Žalujoči:

hčerka Marija Osolnik in sin Cvetko Falež z ženo Ado;

vnuki Mirko, Cvetka, Jerica, Andrej, Martin, Brigita, Florian, John, Barbara in Vivien; pravnuki Renee, Ema, Anton, Sonja, Rebecca, Freddy, Simon, Amanda, Veronika Cvetki, Karmen, Karla, Loren, Tiffanie, Monique, Sarah in Steven;

sestra Štefka in sorodniki v Sloveniji.

Bog ji nakloni večni mir in pokoj!

Leta pred menoj...

p. Tone Gorjup

Za vsakega je enkrat prvič. Zanimalo me je, kako je bilo trideset let pred mano. Ladja Oronsay, ki je prek Tihega oceana priplula iz San Francisca, se je 20. avgusta 1956 ustavila v sydneyjskem pristanišču. Tam je čakal stari p. Bernard in z veseljem sprejel mladega p. Bazilija. Tri tedne sta bila skupaj in nato je p. Bazilij sedel za volan avtomobila p. Rudolfa, ki je bil takrat v bolnišnici, in se odpeljal Viktoriji in Južni Avstraliji naproti. Na poti tja se je ustavil še v Canberri in se srečal s tamkajšnjimi rojaki. V St. Albansu so ga slovenski rojaki sprejeli 15. septembra. Nastanil se je v Padua Hallu, 19 A'Beckett Street. Novi pater, malo mlajši od patra Rudolfa, je bil prava osvežitev za mnoge. Nekateri so ga že poznali po Krompirčkovih zgodbah, ki so bile v sedmih nadaljevanjih objavljene v Mislih za leto 1952.

Viktorija je dobila s p. Bazilijem prvega stalnega duhovnika. Ko je približno spoznal slovensko skupnost v Melbourneu, se je podal naprej v Geelong (11. novembra), Ballarat, v decembru je kar dvakrat obiskal Adelaido. Ob koncu leta je že pripravil stalni spored obiskov: drugo nedeljo v mesecu je maša v Geelongu, vsak drugi mesec na tretjo nedeljo v Ballaratu in četrto nedeljo v Adelaidi. Začel je z rednimi obiski Bonegille. Ko se je v maju 1957 vrnil s skoraj 4.000 kilometrov dolge poti (obiskal je Ballarat, Mount Gambier, Nangwarry, Adelaido, Port Pirie, Port Augusto, Port Lincoln, Whayallo, Iron Knob...), je izjavil: »Zdaj približno vem, koliko ljudi je tukaj.« Ob njegovem prihodu so imele Misli čez tisoč naročnikov. Pater Bernard mu je dal naslove za Viktorijo in Južno Avstralijo in čez eno leto je bilo že teh čez tisoč. Morda se nekateri spomnijo, kako prva leta pater Bazilij ni šel nikamor brez kamere. Poleg čudovitih prizorov iz narave, so na filmih prvi posnetki družin in raznih prireditev v slovenski skupnosti od Sydneyja do Port Lincolna.

V Melbourneu je p. Bazilij od samega začetka skrbno

zapisoval v matične knjige krste in poroke, ne glede na to, kje jih je imel. Tudi v krajevnih župnijah so njegovi vpisi dokaj natančni. Pred tedni sem pregledoval matične knjige in knjigo mašnih namenov v Lockleyu. Celo to lahko vidiš, po koliko dni in kdaj se je zadržal pri tamkajšnjih frančiškanih. Večkrat je govoril, da bi rad zapisal spomine iz vseh teh let. No, nekaj je le ostalo. O svojih prvih mesecih tukaj je nekaj napisal za Ave Marijo. V Mislih se je na začetku oglašal bolj poredko. Zanimivo,

da je v prvih letih svojega delovanja v Avstraliji še največ napisal za Vestnik, glasilo SDM.

Trideset let po prihodu ladje Oronsay je pater Bazilij čakal na letališču Tullamarine na Jatovo letalo, ki je pristalo s 26-urno zamudo. Takrat sva se prvič srečala. Razmere v verskem in kulturnem središču sv. Cirila in Metoda so bile precej drugačne kot pred tridesetimi leti. Pred menoj so bili s p. Bazilijem p. Odilo, p. Stanko in p. Bernard. Sestre so prišle v Melbourne deset let za p. Bazilijem... Delo je bilo utečeno, tradicija sveta. Gledal sem, poslušal, spoznaval novo deželo, nove ljudi in začel slutiti, kaj pomeni biti duhovnik med izseljenci. P. Bazilij

si je po petintridesetih letih izdelal svoj model. Učile so ga izkušnje. Zlahka je navezoval stike z ljudmi, znal prisluhniti njihovim potrebam. Imel je svoj način, svoj pristop, svoje razloge. Rad in veliko je pripovedoval o tem, kar je doživel. Ob njem sem se marsičesa naučil

Nekaj stvari je bilo patru Baziliju posebej pri srcu. Najprej fantje Baragovega doma. On sam je spadal zraven in jaz z njim. To je bila njegova družina, on pa oče in mama. Vse bi dal za fante. Vzdušje v domu pa se je z leti precej spremenilo. Slovenskih fantov je bilo vedno manj. Vedno manj tudi takih, ki bi živeli. Nekateri so kar obviseli. Vzdušje je bilo večkrat moreče, počasi pa se tega navadiš in ne opaziš več.

Kot četrti urednik je pred petindvajsetimi leti prevzel Misli. Izkušnje si je začel nabirati že kot študent v begunstvu in kasneje nekaj let pri Ave Mariji. Njegov vzor je bil v marsičem pater Bernard. Spoštoval ga je in cenil njegovo dediščino. Veliko časa in truda je vložil v ta mesečnik, ki je bil bolj njegov kot naš.

Med njegove ljubezni spada tudi versko središče v celoti. Po blagoslovitvi cerkve leta 1968, je bila njegova največja želja, da bi imeli Slovenci svoj dom ostarelih. To je razlagal vsem. Skupnost v celoti ga je v tem podpirala. In njegova želja se je uresničila. Ni preveč, če rečemo, da je oče Doma matere Romane in ne le dobrotnik, teh je namreč veliko.

Prva predvsem pa je Bazilijeva ljubezen do Slovenije, do vsega domačega, do mame in očeta. Ko je govoril o teh stvareh, so se mu zaskrile oči. Rad je brskal po starih stvareh in na novo odkrival, kar je bilo trdnega, kar je dišalo po zgodovinskem, kar je bilo resnično našega. (Pred leti sva v Stični skupaj iskala hišo njegovega starega očeta; ni odnehal, dokler nisva prišla na pravo sled.) Dobro se je zavedal, kdo mu je vse to vzel, zato je bil izrazit protikomunist. Ponosen je bil, če so ga kot takega omenjali. Rad je povedal, kako je Adamič še v ameriških letih zagrozil staremu Bernardu: »Pazite se, Stalin ima dolgo roko.« To roko je na različne načine okušal tudi Bazilij. Če slučajno kdaj komu pridejo pod roke zapisi uslužbencev prejšnjega režima na tem koncu sveta, bo lahko videl, da pater Bazilij zavzema častno mesto med sovražno emigracijo. Z osamosvojitvijo Slovenije mu je domovina odprla svoja vrata in z veseljem se je odpravil tja.

V širšem smislu je p. Bazilij govoril o slovenski skupnosti kot o celoti, zavedal pa se je, da so neke umetne pregraje, ki nas delijo na ene in druge. Najprej tega nisem razumel, a se mi je kmalu posvetilo. Pri večerni radijski

uri, 7. januarja 1988, se je od skupnosti v Melbourne poslavljajal njen zaslužni član. V pogovoru z voditeljico programa je počasi rasla podoba slovenske skupnosti. Govoril je o ohranjanju slovenstva, o klubih, Vestniku, o radijskih oddajah... Verskih središč ni bilo, ne Misli, ne mladinskih koncertov, ničesar, kar je bilo povezano s Cerkvijo. S posamezniki, ki so vzdrževali tako delitev, se je p. Bazilij večkrat sporekel.

Kakšen je bil patrov odnos do posameznika, bi bilo težko povedati na kratko. Bili so eni in drugi, naši in njihovi, ljudje in ženske... Tiste, ki so prihajali v naše središče, je sprejel ob vsakem času, vstajal od mize in odgovarjal na telefonske klice, se včasih ves rdeč v obraz razvnel ob navadnem pogovoru...

In midva? Tri leta sem bil pomočnik in štiri leta predstojnik. Bogata doživetja, a velikokrat trda. Vsa leta sva maševala in zmolila večino brevirja skupaj. To nama je bilo v blagoslov in v pomoč pri sprejemanju drug drugega. Le enkrat si pri maši nisva podala rok, 26. marca lansko leto. Večer pred tem smo imeli nekaj inkvizicijski zbor, ki se je najprej ustavil pri podajanju rok in nato pri vrlinah, ki naj jih ima izseljenski duhovnik. Nisem bil po njihovi meri. Naslednji dan je bil dolg. Velikokrat sva se sprla, sovražila nikoli. Naj mašuje vsak zase? Drugo jutro sva si podala roke, a v resnici nikoli več.

Kljub vsemu hranim veliko lepih doživetij, a ni prostora, da bi jih popisal. Le pri molitvi bi se ustavil. Molil je hitro, tako da so se besede tesno dotikale druga druge, a z otroško predanostjo. Rožnega venca ni opuščal; večkrat mu je ostal za zvečer. Pozno v temi je stopal po dvorišču ali za cerkvijo in spuščal jagode med prsti... Ob večerih, pred razsvetljeno lurško votlino z jasicami, se mu je večkrat ustavil čas. Obsedel je in strmел do Betlehema in čez. Z Abrahamovo vero je verjel v Boga in hudiča.

Deset dni pred smrtjo sva se srečala zadnjič. Ponudil mi je kavo. Vedel je, da je zadnjič in jaz sem mislil, da je zadnjič. »Na svidenje v vicah!« je imel navado reči.

Posebno si moramo prizadevati, da smo do ljudi dobri v majhnih stvareh. Brez cene so tiste visoke misli, ki včasih pridejo, kako velikodušno bomo ravnali z bližnjim. Naša ljubezen do bližnjega se mora kazati v vsakdanjih rečeh.

Irenej Friderik Baraga

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

Fr. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 015 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054

Tele vrstice pišem zlasti z mislijo na vse rojake v državi Viktoriji. Lep pozdrav vsem, posebno tistim, ki ste od našega središča v Kewju preveč oddaljeni, ali pa ostareli in bolni, da bi se lahko srečali tukaj.

Prejšnja »oznanila« v Mislih so segala do 20. septembra. Naj kar od tam nadaljujem z našo kroniko. O dveh POGREBIH naših rojakov sem dobil obvestilo (ena je vpisana v matici umrlih), sicer pa pogrebov pri nas ni bilo. Hvala Bogu! Prosim, da na uredništvo Misli obvestite, če je kdo od vaših dragih umrl in pošljete osnovne podatke o njem (vsaj čas, kraj rojstva in čas, kraj smrti ter kje je pokopan), tudi če pogreb ne bo iz Kewja!

BOLNIKI - Na prvi petek sem obiskal iste bolnike kot prejšnji mesec, samo Ane Mršnik ni bilo več v Caritas Christi v Studley Parku. Ivan Mejač me je sam poklical iz bolnice in povedal, da je že bolje. Po nepredvidnosti je šel namreč brez dodatnega kisika v garažo in se je na poti nazaj v stanovanje nezavesten zgrudil na pragu. Povedal je, da so ga v bolnici malo zdravili, malo pa kregali. Sedaj je že doma. Še naprej prosim, da me obveščate o bolnikih. Od zadnjič, ko sem to omenil v Mislih, ni bilo nobenega odmeva! Vsi zdravi?!

KRSTI - MARK JAMES REICH je bil krščen 28. septembra, rojen pa 12. februarja letos. Starši so Martin John Reich in Marija, roj. Vadnjal. ERIK FRANK FEKONJA je bil rojen 4. februarja v Fitzroyu, krščen pa

pri nas na Frančiškovo nedeljo, 5. oktobra. Njegova mama in oče sta Danijela, roj. Bisicchia, in Joe Scudieri. Vsi krsti, ki sem jih imel doslej, so bili v angleškem jeziku, prav tako poroke. Samo eno pripravo na poroko smo imeli v slovenščini. Devetnajstega oktobra je bil krščen še THOMAS EDWARD MCGOWAN. Rojen je bil 16. aprila letos v Kewju. Njegovi starši pa so Silvia, roj. Marušič, in Ross McGowan. Cenim pozornost staršev pri pripravi na krst. Želim si, da bi s takšno pozorno zavzetostjo skrbeli tudi za duhovno rast svojih otrok. Ni najbolj pomembno to, da jih dajo v katoliško šolo, čeprav je dobrodošlo, ampak predvsem, da jim dajo lep zgled življenja iz vere.

POROKE ni bilo nobene, le nekaj dogovorov za naprej. Prosim, da načrtovano poroko prijavite štiri do šest mesecev prej, tako da vse potrebno lahko uredimo v miru in pravočasno.

MT. ELIZA - Tradicionalno počitnikovanje mladih in družin je blizu! P. Bazilij je že rezerviral dva tedna v počitniški hiši in sicer od 3. do 17. januarja 1998. Cena bo podobna kot v prejšnjih letih, torej zmerna. Počitnikovanje mladih in družin bomo razumeli v širšem pomenu, saj je prostora v počitniški hiši veliko. Končno je naša želja, da bi vsi bolj postajali kot ena družina. Vabim vas, da se odločite za te skupne počitnice! Podrobnejša obvestila še sledijo, sicer pa mnogi veste o tem več kot jaz. Vabim k prevzemu organizacije! Na začetku članka je naslov in telefon!

OBNOVA BARAGOVEGA DOMA - V Baragovem domu je nujnih nekaj popravil na strehi, oknih, popravilo kopalnice za fante itd. Marsikaj se bo pokazalo šele pri obnavljanju. Baragov dom imamo v najemu od škofije še za nadaljnjih 25 let in dolžni smo ga vzdrževati. Mnogi možje, ki sedaj živite širom Viktorije in Avstralije, ste bili tu deležni prvega gostoljubja in zavetja v tujem svetu. Naše versko in kulturno središče in s tem tudi Baragov dom govori in bo govoril o Slovencih. Prosim za darove za obnovo Baragovega doma: v denarnih darovih (ček naslovite na Baraga house), v prostovoljnem delu (v našem verskem središču je hvalevredna in močna preteklost prostovoljnega dela) in v delu za zmerno ceno (potreben bi bil krovec, mizar, zidar, pleskar, električar in še kdo). Ne nazadnje prosim tudi za duhovne darove: molitev za to, da bomo ob obnavljanju zidov obnavljali tudi našo slovensko skupnost, povezanost s koreninami

vere in naroda. Jože Potočnik se je že lotil organizacije in nujnega popraviljanja strešne obrobe.

Društvo sv. Eme je za Baragov dom kupilo osem postelj in nekaj kuhinjske posode. Andrej Fistrič pa je ob pomoči Cekovih, Štefana in Marka, napravil police za eno od sob, ki nam bo služila za arhiv. V arhivu in v drugih prostorih doma nam je Tone Brne naredil že več vrat in polic, dela pa mu tudi v prihodnje ne bo zmanjkalo.

O MLADINSKEM KONCERTU si boste lahko več prebrali in ogledali na drugih mestih. Povem naj samo to, da so se naši mladi lepo predstavili na tem koncertu, starejši pa so jih številčno podprli. Na koncertu je bil izražen predlog, da bi bil koncert naših središč drugo leto spet v Melbournu. Glede na to, da tudi iz Melbournu radi kam gremo in da se je na koncertu Prvi rej res izkazal,

upamo, da bomo drugo leto v Canberri.

S pokojnimi moremo biti povezani. Svetnikom se priporočamo, za naše rajne pa molimo. V NOVEMBRU se bomo pokojnih spomnili tudi s skupnimi molitvami po naslednjem razporedu. V soboto, 25. oktobra, bo ob 14.30 sv. maša na Planici za pokojne člane. Po maši bo obisk grobov na pokopališču v Springvalu. V nedeljo, 2. novembra, bodo opoldne molitve za pokojne na keilorskem pokopališču, nato pa ob petih popoldne še pri kapelici na S.D.M. na Elthamu za pokojne člane. V Geelongu bodo molitve za pokojne rojake po maši, na 2. nedeljo v mesecu, pri spominski plošči na zemljišču slovenskega društva.

Toliko zaenkrat. Če ste morda pozabili: dobrodošli v Kewju!
p. Metod

NAŠE NABIRKE

TISKOVNEMU SKLADU PATRA BERNARDA ZA NAŠE »MISLI«

\$150.- J. Smole; \$70.- Željko Rob; \$40.- Jože Kosi; \$35.- Marko Zitterschlager; \$25.- Kati Tkalcovic; \$20.- Hinko Bedrač; \$12.- Angela in Štefan Trstenjak; \$10.- Maria Pahor, Marija Grl, Ivan Košak, Marian Lauko, žena Filipa Tomažiča; \$5.- Drago Pinterič, Marta Kohek, Anton Tomšič, Toni Mlinaric.

ZA MISIJONE IN NAŠE POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$150.- S.S.I.B. (v zahvalo in zaobljubo Materi Božji); \$50.- Jože Kosi, Antonia Šabec.

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$150.- S.S.I.B. (v zahvalo in zaobljubo Materi Božji); \$100.- dr. Marko Coby (namesto cvetja na grob Iva Šušteršiča); Julijana Šajn.

V spomin na p. Bazilija ustanavljamo SKLAD P. BAZILIJA ZA VZGOJO NOVIH FRANČIŠKANSKIH POKLICEV, kot je priporočil p. provincial v Pismu vernikom Verskega in kulturnega središča sv. Cirila in Metoda ob smrti p. Bazilija in moji namestitvi. »Iskreno bi vam želel povedati še tole. Ob tako bolečem, pa tudi kakršnem koli drugem odhodu nekega patra, ki deluje med vami, nastane praznina, ki jo je treba zapolniti. Iz province sv. Križa v Sloveniji mora k vam prihajati vedno že popolnoma izoblikovan frančiškan, tudi z dobrim znanjem angleškega jezika. Upam, da ne boste zamerili, če omenim, da v vseh teh desetletjih ni dozorel noben duhovni poklic med avstralskimi Slovenci, ki bi se posvetil v Avstraliji. Torej morajo prihajati iz Province. Pravično, odgovorno in tudi v povezanosti o poklicanosti in poslanstvu laikov v Cerkvi in svetu se mi zdi, da morate pri oblikovanju duhovnih poklicev na nek način vsaj sodelovati, če jih dovolj živa vera med vami ne vzbuja. ... Zato ob tej priliki predlagam, da bi v Avstraliji ustanovili 'Sklad p. Bazilija Valentina' za vzgojo novih frančiškanskih duhovnih poklicev. Vsaka pomoč bo dobrodošla, saj sami najbolj veste, koliko vas stane študij vaših otrok!« Toplo priporočam ta novi sklad z željo, da bi bil kdaj v prihodnosti ta zbrani denar v korist tudi kateremu kandidatu za duhovni poklic iz vrst avstralskih rojakov!

\$100.- Ludvik in Marija Martin;

VSEM DOBROTNIKOM NAJ BOG BOGATO POVRNE!

**Nadškof dr. Franc Rode
v septembrski Družini**

Kakšna je podoba Slovenije, ki se vam kaže skozi vaše dosedanje delo, razpeto med najrazličnejše obveznosti?

Moj pogled na Slovenijo se ni bistveno spremenil. Vsakič, ko se peljem ali se sprehodim (slednje bolj redko) po slovenski pokrajini, me očarajo njene lepote in »pijem nje prelesti« s prekipevajočo hvaležnostjo Bogu za ta kos raja, ki nam je dano v njem živeti. Ni se spremenilo moje mišljenje o slovenskem človeku; v njem vidim plemenitost, poštenost, delavnost, smisel za prijateljstvo, skromnost in človeško pristnost, kot jih nisem srečal drugod po svetu. Koliko svetlobe je v mojih slovenskih prijateljih! In slovenska umetnost: od poezije do slikarstva, od arhitekture do glasbe – vse to se mi zdi vredno, lepo, kvalitetno. Vsemu temu lahko brez pridržka pritrjujem in z veseljem sprejemam.

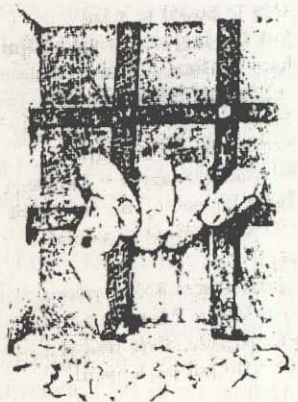
Seveda so še drugi Slovenci, s katerimi se po svetovnem nazoru razhajam. Toda, če so pošteni, plemeniti, če so prepojeni s kulturo, če se vedejo do drugih po pravilih lepega vedenja, če so po srcu demokratični, potem se z njimi brez težav razumem in jih globoko cenim. Samo s fanatikami in prostaškimi ljudmi ne pridem skupaj. Toda slovenskega naroda ne sodim po njih, ampak po njegovih najbolj žlahtnih predstavnikih: po umetnikih, znanstvenikih in svetnikih. In po množici preprostih in poštenih ljudi.

Zavedati se moramo, da smo vsi na poti: vsa Cerkev, vsaka župnija, vsak vernik.

Srečujete se tudi z mnogimi, ki

Jožko Kragelj

MOJE CELICE

Ivana Kobala sem omenil pri tako imenovanem tolminskem procesu. Bil je pravi božji volec in ni bil zmožen nikomur skriviti lasu. Še najmanj, da bi se ukvarjal z vohunstvom. Vse, kar ga je bremenilo, je bilo iz trte zvito, montirano. Vdano je prenašal zapor, pridno je delal in vsakomur pomagal. Ko je bila dana možnost, da smo prišli do knjig, je veliko bral. Najbolj vesten pa je bil za molitev brevirja. Tudi njemu sem za god napisal voščilo.

IVANČKU

1.
Dragi, dolgi, dobri Ivan,
ker si velik res gospod,
rad bi te posadil v divan,
da slavili bi tvoj god.

2.
Ti, ponižna, skromna duša,
ljubiš delo, snago, red,
v tebi res nikoli suša
ni bila, nikdar še led.

3.
Ljubiš vsako izobrazbo,
sveto petje, lep obred;
če pa slišiš svetno glasbo,
ti ne tekne niti jed.

4.
Ivan, vsi imamo radi
tvoj preprost in lep značaj
in želimo stari, mladi,
da bi že prihodnji maj

5.
spet poromal na Primorsko
in kot dober, vnet pastir
vodil čredo mestno, gorsko
k Njemu, ki je sreče vir.

6.
Saj ti nudi tudi ječa
mnogo naukov in dobrot,
tu se ti obzorje veča
za prihodnjo težko pot.

7.
Le zajemaj, črpaj, srkaj
iz brevirja, svetih knjig
in na dobra srca trkaj,
ki prihajajo na Ig.

8.
Vsi želimo, da bolezn
ne okusil bi nikdar,
da z apostolom ljubezni
srečo užival bi vsekdar,

9.

ko preneha to trpljenje
in zapustil boš ta svet,
ko za lepo vse življenje
boš v nebesa ti sprejet.

27. XII. 1955

Napisal sem več takih voščil v verzih tudi drugim jetnikom, s katerimi smo bili skupaj v sobah. Bili so veseli. Jaz pa sem čutil zadoščenje, ko sem videl, da sem tudi s takimi stvarmi lajšal trpljenje in prinašal vedrino, ki je bila v tistih dneh zelo potrebna in koristna.

Na Igu je bila zelo pisana družba jetnikov. Različna izobrazba, vsakovrstni poklici in kdor je bil priden, se je marsičesa naučil. Kdor ni znal drugega, je čistil beke, da so z njimi pletli košare. Navadno so to delo opravljali tisti, ki so prihajali na novo. Pozneje so jih dodelili k čevljarjem ali krojačem, če so imeli poklic, druge pa zidarjem ali na ekonomijo za kmečko delo. Najbolj pisana družba je bila pri bekah in košarah: politični in kriminalci, izobraženci in analfabeti.

V tako družbo je prišel tudi Franc Perko (sedanji beograjski nadškof). Bil je pri vojaki, kjer so ga obsodili na tri leta zapor. Po obsodbi je moral v civilne zapore in tako je prišel med nas na Ig. To je bilo v začetku leta 1956, ko se je že razširila govorica, da bodo na Igu ukinili zapor za moške in bodo tam ženski zapor. Ugotovili smo, da bo to res. Začeli so zbirati skupine jetnikov za Maribor in Škofjo Loko. Perko, Hlad, Kobal in drugi so odšli v Maribor, kjer so delali na kmetiji. Perko je imel razne poklice. Bil je za mlekarja in sirarja, nato so ga dali v mizarsko delavnico, kjer je poliral, nato je vodil skladišče materiala in končal v pisarni.

Škofja Loka

Tisti, ki smo delali v prevajalnici, smo odšli v Škofjo Loko. Škofjeloški grad je bil takrat spremenjen v zapore. Nekateri so hodili delat v tovarno. Z gradu je bil lep razgled na mesto. Naša soba je bila obrnjena proti kapucinski cerkvi. Gledali smo na most in opazovali avtomobile, ki so peljali v mesto. Prvikrat smo takrat videli utripajoče lučke na smernih kazalcih. Prej je šofer sprožil kazalec z lučko v tisto smer, kamor je obračal. Zvečer je bilo kar prijetno gledati tiste utripajoče lučke. Zdelo se nam je, da je to velik napredek. Vsa leta po vojni smo bili odrezani od zahodnega sveta, zato se nam je zdelo, da je le pri nas prišlo do takega napredka, ker so po časopisih vedno pisali o novatorjih. V resnici pa smo počasi capljali za drugimi. Takrat je bila Rusija najnaprednejša dežela.

Pomočnik upravnika je bil neki Mohorčič, ki je imel nalogo, da je »prevzgajal« jetnike. Klical je zdaj tega zdaj onega, zato smo spet začeli upati, da je to nekakšna priprava na izpust. Bolj ko sta se bližala poletna državna praznika, 4. in 22. julij, bolj se je lotevala jetnikov bolezen »amnestitis«, o kateri sem govoril že v prejšnjih poglavjih.

(se nadaljuje)

niso člani katoliške Cerkve in tudi niso verni. Ob imenovanju za ljubljanskega nadškofa ste v prvi izjavi izrazili misel, da se mora Cerkev v srečevanju s takšnimi ljudmi nenehno spraševati, kakšno podobo daje navzven.

Ko gre za zunanjo podobo Cerkve, za njeno podobo v javnosti, moramo biti realisti. Ne morem se strinjati s tistimi, ki bi radi videli Cerkev povsem ubogo, brez gmotnih sredstev za njeno poslanstvo. Še manj bi se mogel strinjati s podobo Cerkve, ki trobi v isti rog kot bolj ali manj pristranski mediji, ne glede na moralnost ali nemoralnost takih stališč. Kar zadeva gmotna sredstva, ki so Cerkvi potrebna, naj rečem tole: narod bo razumel, da jih Cerkev potrebuje, če bodo v službi njenega poslanstva: oznanjevanje evangelija, moralna in verska vzgoja mladine, šole, vrtci, domovi za ostarele, pomoč potrebnim, tisk, ohranjanje kulturnih spomenikov. Če so sredstva namenjena za to, ljudje razumejo in ne bodo očitali Cerkvi, da je grabežljiva in pogoltna.

Kar pa zadeva vsebino njenega oznanjevanja, je jasno, da se ne more in ne sme prilagajati okusu ljudi ali se obračati po vetru. Seveda pa mora svoje sporočilo podajati na čim bolj prijazen in prepričljiv način. Vendar kljub vsem naporom, da bi predstavili krščansko sporočilo kot nekaj vabljivega, nikdar ne bodo vsi tega sprejeli. In Cerkev – kot je bil tudi Kristus – bo vedno za nekatere kamen spotike. Stem se moramo sprijazniti. Gorje Cerkvi, ki bi iskala priljubljenost s tem, da se izneverja evangeliju in njegovim zahtevam. Pa tudi nesrečna Cerkev, ki ne bi znala nagovoriti človeka v njegovem srcu in bi bil njen glas nerazumljiv za sodobnega človeka.

B. Š. ml.

Avstralijo. Tako pa so bili že pred dvemi desetletji v vsaj nekaj naših angleških publikacijah vključeni vsaj nekateri slovenski umetniki, politiki, tovarnarji... kot začetek tega, kar upamo, da še pride v naš popolnejši opus o slovenskih dosežkih v svetu. Dobri Bazilij, s katerim sva se kot prijatelja tikala in se, z eno samo majhno izjemo, vedno zelo dobro razumela, si je nekako ukradel čas, da nam je tudi tu priskočil na pomoč.

Pred leti je končno obiskal svoj ljubi Lemont v Ameriki

Na božji dlani

***Neznaten prašek sem na božji dlani,
ubog in nekoristen, brez moči,
vsem tisočem enak, ki so poslani
po isti poti presti svoje dni.***

***Vsak rahel dih odnesel bi me s sabo
v brezkončne dalje, proč od božjih
rok,
če On bi pustil v večno me pozabo,
zavrgel me iz občestva otrok...***

***A Bog skrbi za prah na svoji dlani,
ljubeče dviga k sebi, da zlati
se v sončni luči, milostno poslani.
V zatišju božjem ni brezupnih dni...***

Bazilij Valentin

in želel »skočiti« skupaj s clevelandskimi romarji še v Cleveland, kar je takoj prijazno omogočil naš dobri vodja romanj gospod Frank Urankar. Postal je naš gost in vozil sem ga maševat v eno naših dveh čudovitih slovenskih župnij. Slučajno so biti ta čas tam na obisku tudi drugi duhovniki in ponižni Bazilij se je vedno zadovoljil s somaševanjem. Koliko bi nam imel povedati tudi in predvsem izpred oltarja, pa bi človek skoraj imel vtis, da le »ministrira« drugim, ki seveda njegovih darov in zaslug

niso poznali. Krasno pa nam je romarjem pridigal v Lemontu, na avtobusu pa vse zabaval s svojimi smešnicami in se nam pokazal v povsem novi luči. Najdejo se, žal, včasih uredniki, ki namerno in dosledno »ustvarjajo« kakega dozdevnega tiskarskega škrate, vsakdo pa ve, da včasih tudi najbolj poštenemu in pazljivemu uredniku ponagaja resnični tiskarski škrate. Tako nam je Bazilij povedal, kako je nekoč hotel napisati, da je »lilo kakor iz škafe«, nagajivi škrate pa mu je spremenil, da je »lilo kakor iz škofa«! Vsi smo se smejali z njim vred, ne da bi vedeli, da je bilo to naše zadnje snidenje na svetu.

Nič ni tarna, le za več podzglavnikov je prosil, ker ponoči ni mogel dihati, če je ležal, ampak je moral napol sedeti. Od mladih let do smrti je veliko prestal, a tudi ustvaril je mnogo več kot se danes zavedamo. Bo kdaj kdo zbral vse njegove spise in pesmi? Vse duhovne misli in kritike, ki še vedno imajo svojo težo? Bo kdo mogel kdaj dostojno opisati vse njegove žrtve in zasluge? Vemo le, da jih pozna Bog, ki je dober in pravičen plačnik. On naj mu vse stotero povrne! Dragi Bazilij, ki nisi imel nikdar časa počivati, spočij se končno v ljubečem Božjem objemu! Naj ti, zvestemu sinu sv. Frančiška, odmeva v zadnji pozdrav njegovo geslo: Pax et bonum! Mir in vse dobro - na veke!

Dr. Edi Gobec in drugi hvaležni prijatelji iz ZDA

V naši družini veliko govorimo o patru Baziliju, ki ga ni več med nami.

Spominjam se ga, ko sem bila še majhna in nas je obiskoval še v Morwellu, kjer je tudi daroval slovensko sveto mašo. Ko sem zrasla, sem slovenske maše popestrila z orglami in patra imam za vedno v spominu, kako je za konec svete maše radostno dejal: »Zdaj pa zapojmo še našo staro Marijino, ki jo vsi znamo - Lepa si lepa, roža Marija...«

Mnogo doživetij me veže na patra Bazilija. Veliko mi pomenijo in povedo moje krstne fotografije; kljub veliki razdalji se je iz Melbourne pripeljal v Morwell in mi podaril zakrament svetega krsta.

Lidija Lapuh, Melbourne, Viktorija

Rajnega patra Bazilija sem doživel dvakrat. Najprej na Brezjah, ko sem v cerkvi govoril o brezjanski Mariji v slovenskem leposlovju. Po predavanju sva si v zakristiji segla v roke. Zapomnil sem si njegovo močno telo, čvrsto glavo z bleščečo plešo, široke dlani, na hitro ocenjujoč pogled, nekakšno dinamično nepočakanost, pa tudi

odtenek nezaupljivosti. Rekla sva si le nekaj vsakdanjih besed.

Drugo (in zadnje) srečanje je bilo izrazitejše, saj je bilo zanj več časa in se je odvijalo v njegovem avstralskem okolišu.

Pri njegovih mašah se mi je odkrivala izvirna podoba krščanskemu nauku in izročilu resnično predanega vernika in duhovnika, čigar pridiga in molitev sta bili prepričljivi in uporabni, brez lepotičenja, sladkanja in zguljenih fraz.

Njegovo krepko, a hkrati razumevajoče in usmiljeno pastirstvo je bilo neposredno spojeno s slovenstvom in svetovljanstvom.

Bil je zmeraj - v govoru, pisanju in dejanju - v službi človekove stiske; samoumevno in brez želje po hvali in zahvali je pomagal brezposelnim, lačnim, bolnim, umirajočim in nezaščitenim in uspešno posredoval pri duševnih stiskah in kritičnih medčloveških odnosih. Nekateri so mu ob vsem spoštovanju njegovih vrednih del očitali, da mu veliko pomeni denar. Seveda mu je pomenil, kaj bi mu ne, saj ga je potreboval za toliko prepotrebnih ljudi in nujnih stvari (cerkev, Dom matere Romane, Misli, pastoralna potovanja, podpore...). Sam pa je bil Frančiškov berač, nič ni bilo njegovega, le kuta in sandale.

Bil je kulturni delavec: Baraga House, ki bi mu smeli reči - če ne bi bil že imenovan po našem svetniku - Hiša očeta Bazilija, je bil predvsem po njegovi zaslugi slovensko kulturno središče, s šolo lepe slovenščine, knjižnico in kulturnimi prireditvami (koncerti, umetniška gostovanja iz domovine, gledališke igre, slavlja, predavanja, družabna srečanja). Vrsto let je pisal in urejal Misli, v Avstraliji najbolj razširjeno slovensko leposlovno in versko revijo. Po pravici so ga šteli za neuradnega atašeja slovenske Republike.

Moral je biti samo tak, kakršen je bil, če je hotel uresničevati svojo osebno usodo in svoje slovensko in božje poslanstvo.

Mirko Mahnič, profesor v pokoju, Ljubljana

Tretjega decembra 1977 so na recepciji v mestni dvorani Keilor, po poroki Vinca Borondara in Irene, roj. Ujčič, pri glavni mizi sedeli slavljence, njuni sorodniki in na čelu pater Bazilij. Še pred začetkom nagovorov in večerje, mi je mama zašepetala na uho:

*»Poglej našega patra, kadi eno cigareto za drugo.«
»Mama, saj vendar ne bo dve cigareti hkrati kadil,« sem se pošalil. Pri tem sem se spomnil na mojega pokojnega*

očeta, ki ga je mama prav tako kregala in ji je ata enako odgovarjal. Mamin pogled mi je povedal, da bi bilo bolje, če bi predlagal kaj pametnejšega. Zamislil sem se. Nekaj minut pozneje sem se približal patru in mu

Očetu Frančišku ob smrti

**Oče Frančišek, nastopil je dan,
zate najlepši v življenju:
med serafine si božje izbran
srečen slovo dal trpljenju.**

**Ginjen še enkrat pošiljaš pozdrav
s pesmijo sončno vsem bratom,
duh pa že dviga se z zemskih dobrav
k večnosti blaženim vratom.**

**Venec si večen, Frančišek, dobil,
dvignjen v Očetovi slavi,
ker si v življenju ves Sina sledil
s trnjevo krono na glavi.**

Bazilij Valentin

takole povedal:

»Pater, z mamó vas opazujeva, ko kadite eno cigareto za drugo. To res ni zdravo za vas, ko ste imeli tisto hudo nesrečo in še leže spati ne morete. Jaz vam predlagam naslednje: danes je 3. december - če še letos nehati kaditi, bom drugo leto nabral tisoč dolarjev za walkathon za dom ostarelih. Če ne boste nehali, bom pa na veliko razglasil, da niste sprejeli mojega predloga, da me niste ubogali.«

Pater me je resno pogledal. »Veš, Marijan, zdaj si me pa v kot stisnil. Ne vem, kako bo to šlo.« Pri tem je ostalo. Ta večer je pater še dosti kadil.

Petnajstega januarja pred mašo me je pater poklical na stopnišču pred cerkvijo: »Marijan, se spomniš na tisto: če neham kaditi...?«

»Seveda, pater, spomnim se, še dobro se spomnim.«

»Pred dvema tednoma, pet minut pred polnočjo na silvestrovo, sem zadnjič potegnil cigareto. Ne bom več kadil.« V notranjosti me je nemalo streslo, »taužent dolarjev bo šlo«, mi je sunilo skozi možgane. Toda za dom ostarelih je bila to skoraj nepomembna vsota. Najvažnejše je, da je pater nehal kaditi.

Na walkathonu sem zbral 450 dolarjev, patru sem izročil ček za tisoč. Pater odtlej ni več kadil. 'Ubogal' me je.

Moj pater – moj prijatelj. Radi smo vas imeli. Pogrešali vas bomo.

Marijan Lauko, Mountain Creek, Queensland

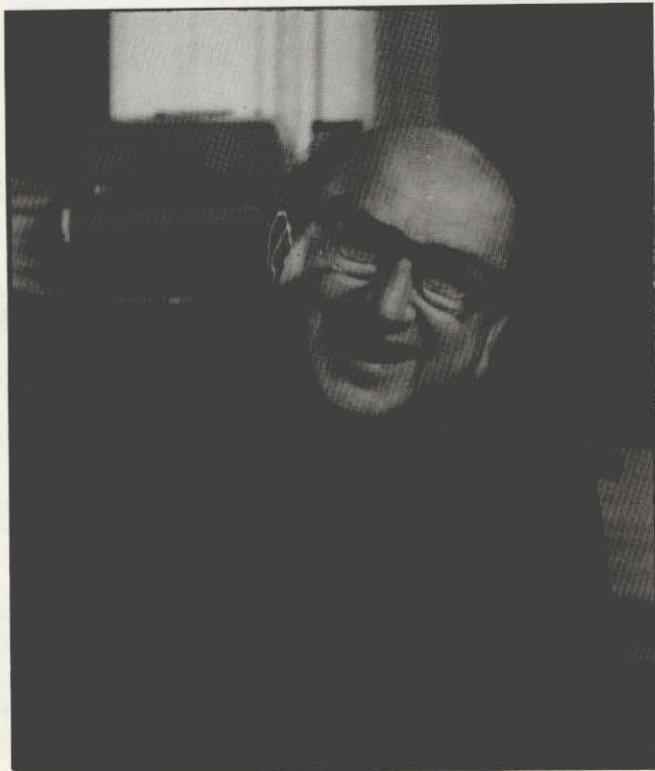

Foto: Darko Burgar

Na povabilo Slovensko-avstralskega literarnega krožka, ki je izdal mojo pesniško zbirko *Moja hiša* (My House) v angleščini, sem se leta 1987 prvič mudil v Avstraliji. Moje potovanje je organizirala Slovenska izseljenska matica.

Tja sem potoval sam, kar je bilo za tiste čase nenavadno in za marsikaterega rojaka nekoliko sumljivo, saj sem uradno prihajal iz komunistične dežele. Vendar tega nihče

ni glasno izrazil. Do mene so bili povsod prijazni in izjemno gostoljubni. Rojaki so mi izkazovali ljubezen, kakršno sem jim izkazoval sam. Vendar je bilo čutiti nekakšno zadržanost, ko so me spraševali, kaj vse bi si želel ogledati. Saj me je poslala matica, ki v tistem času ni uživala popolnega in splošnega zaupanja pri rojakihi. Nihče me ni, na primer, vprašal, če bi želel obiskati Kew ali Slovenski klub Planica.

Želel sem videti Planico ter Versko in kulturno središče Kew v Melbournu, saj sem hotel obiskati vse domove, kjer se zbirajo Slovenci. Tako sem marsikoga celo zmedel, saj Planica in Kew nista imela stikov z matico. Na oba kraja me je popeljal (zdaj že pokojni) velikodušen in dober prijatelj Peter Košak. Na Planici ni bilo v tistem času nikogar. Predstojnik verskega središča je bil pater Bazilij, ki ga nisem poznal, a slišal sem o njem že doma. Nič pozitivnega.

Z otroki se je ravno mudil na počitnicah ob morju, v Mt. Elizi. Peter ga je poklical po telefonu. Pater Bazilij naju je bil takoj pripravljen sprejeti. Odpeljala sva se torej v kakšno uro oddaljeno obmorsko letovišče, še prej pa mimogrede obiskala verski center. Ujela sva ga pri opoldanski molitvi z otroki pred obedom. Ko naju je s Petrom zagledal, je molitev takoj zaključil, rekoč: kratko in sladko. Prijazno naju je sprejel in povabil k mizi.

Od tega prvega srečanja naprej sem ga spoznaval kot prijaznega, razgledanega, širokega in zavednega Slovenca. Lahko bi rekel, da sva si postala blizu, ko sva govorila o slovenskih rečeh. Takrat, ko se je na obzorju kot sanja šele svetlikala slovenska samostojnost in tudi pozneje, ko smo jo dosanjali.

Srečala sva se še večkrat. V Avstraliji, kjer sem o njem slišal od rojakov le dobre reči, in doma v Sloveniji, ko sva se razveselila drug drugega in izražala radost nad najino komaj porojeno, srečno neodvisno domovino.

Zaradi te radosti ga bom pogrešal.

In pogrešala ga bo tudi domovina.

Zakaj ta naša nova mlada država potrebuje veliko takšne radosti in ljubezni, kakršno je izžareval, jo jasno izražal in po svojih močeh udejanjal pater Bazilij.

Pater Bazilij Valentin je bil tudi pesnik. V Antologiji slovenske zdomske poezije je objavljena njegova pesem V senci tujine (objavljena tudi v julijski številki Misli). Ta pesem pove vse, tako da vse druge besede o njem postanejo odveč.

Tone Kuntner, dramski igralec, Ljubljana

Iz Melbourne mi je telefonirala prijateljica in mi sporočila žalostno vest, da je umrl p. Bazilij. Nisem mogla verjeti. Žalost mi stiska srce, saj nam je dosti pomagal. Vzel nas je iz Bonegille in nam začasno izprosil stanovanje pri neki družini in nam pripeljal posteljo, dokler si sami nismo mogli pomagati. Molim za njegovo dušo, naj uživa plačilo pri Bogu.

Alojzija Gosak, Yeppoon, Queensland

Naj mi bo dovoljeno, da Vam v vaših in naših Mislih posvetim le nekaj misli, naš nepozabni, dobri pater Bazilij.

Oba sva bila Ljubljanačana, iz različnih, toda sosednjih okrajev. Vi ste bili Vičan, jaz iz Gradišča. Potek vašega življenja je bil podoben mojemu. Leta 1945 ste z ostalimi tisoči stopili na trnjevo pot v neznano begunstvo, vse dokler Vas klic vašega predhodnika patra Bernarda ni popeljal med nas. Hvala Vam za vse blagoslovljeno delo, saj le Bog zna ceniti delo ljubezni do bližnjega. Postavili ste si veliko več kot granitni spomenik: priljubljeno cerkvico naših slovenskih apostolov svetega Cirila in Metoda, Dom počitka matere Romane, petindvajset let urejevanja Misli; a kje so ostala skrita dela, ki ste jih z vašim dobrim srcem naredili v naše dobro.

Lahko rečem, da smo vas imeli za prijatelja, vsakemu ste dali odgovor ob pravem času in na pravem mestu. Ob mojem obisku pred morda več kot tridesetimi leti, ste mi mimogrede omenili, da imate poleg Baraga House namen zgraditi nekakšen dom počitka, kar se mi je zdelo le utopija. Toda s trdnim zaupanjem v Božjo pomoč in slovenske rojake Vam je končno uspelo. Imeli ste še mnogo večje načrte, zadnji je nekako bil, da bi siromakom iz doma počitka postavili ob morju počitniški dom, da bi imeli na večer življenja še nekaj uric razvedrila. Izvedba tega bi bila menda najvidnejši spomenik našemu nepozabnemu patru Baziliju.

V lanskih Mislih ste zapisali, naj le pomislimo, ali bo naše ime poleg drugih pokojnih, toda Božja volja je hotela, da bo prav vaše prvo med prvimi. Da si niste privoščili niti pravega nočnega počitka, sem se prepričal v času enotedenskega obiska; moja spalnica je bila poleg vaše pisarnice in pisalni stroj za vaše in naše Misli ni utihnil pozno v noč.

Bili ste vzoren član ustanovitelja vašega reda, sv. Frančiška, saj niste živeli človeka vrednega življenja; več ali manj ste bili

Foto: Darko Burgar

odvisni od miloščine okolice. Dobri Bog naj Vam bo plačnik, počivajte v miru, ki ga niste poznali. Zapustili ste nas, toda vaše ime in zgledna dela bodo ostali v naših srcih. Počivajte sredi rojakov, katerih blagor je bil vaša prva in največja skrb. Hvala Vam, naš dobri pater Bazilij, za vse, kar ste storili tako za posameznika kot za slovensko skupnost. Z Bogom!

Janez Primožič, Brisbane, Queensland

Tudi v prihodnjih nekaj številkah bomo objavljali poslane spomine na patra Bazilija. Še vedno ste torej vljudno naprošeni k pisanju, pošljite pa jih lahko na naslov uredništva ali po faksu. Vse prispevke bomo izročili tudi Dragi Gelt, ki ima v načrtu pripravo knjige o življenju in delu patra Bazilija. S pomočjo rojakov, ki ste pokojnika poznali in imeli radi kot človeka, prijatelja, duhovnika..., bo zanimivejša, pestrejša, bolj vaša.

Uredništvo

Z VSEH VETROV

V PETEK, 5. SEPTEMBRA zvečer, je v Kalkuti za posledicami srčne kapi umrla mati Terezija, velika dobrotnica človeštva, ustanoviteljica Misijonark ljubezni, Nobelova nagrajenka za mir in braniteljica življenja. Rojena je bila 27. avgusta 1910 kot Agnes Ganxhe Bojaxhiu v albanski družini v Skopju. Leta 1928 je na Irskem vstopila v samostan loretskih sester in si izbrala redovno ime Terezija. Že čez dobro leto je odšla v Kalkuto, kjer so sestre vodile misijonsko šolo. Delu za

uboge med ubogimi se je posvetila po letu 1946, ko je za to dobila dovoljenje od svojih predstojnic. Leta 1950 je ustanovila red Misijonark ljubezni. Njene sestre so oblečene v bel sari z modrimi robovi. Ubogi Indije ji niso zadostovali. Podala se je na pot in obiskovala reveže vsega sveta. Med njenimi prvimi ustanovami izven Indije je bilo zavetišče za sirote domorodcev v Avstraliji (Bourke, N.S.W.). Mati Terezija je leta 1980 obiskala tudi Slovenijo, njene sestre so se na Ježici v Ljubljani naselile šest let kasneje. Pogrebno slovesnost za materjo Terezijo je 13. septembra vodil na stadionu Netaji v Kalkuti vatikanski državni tajnik, kardinal Angelo Sodano.

Pokopali so jo zasebno v kapeli matrne hiše reda Misijonark ljubezni v Kalkuti.

V ZAČETKU septembra je bila v Lozani zaključna predstavitev kandidatov za prireditelja osemindvajsetih letnih olimpijskih iger leta 2004. Za to prireditve so se potegovali: Buenos Aires, Capetown, Rim, Stockholm in Atene. Po zadnjem glasovanju članov Mednarodnega olimpijskega komiteja so zmagale Atene. Na tem srečanju so dosedanjega predsednika MOK Juana Antonia Samarancha potrdili še za štiri leta.

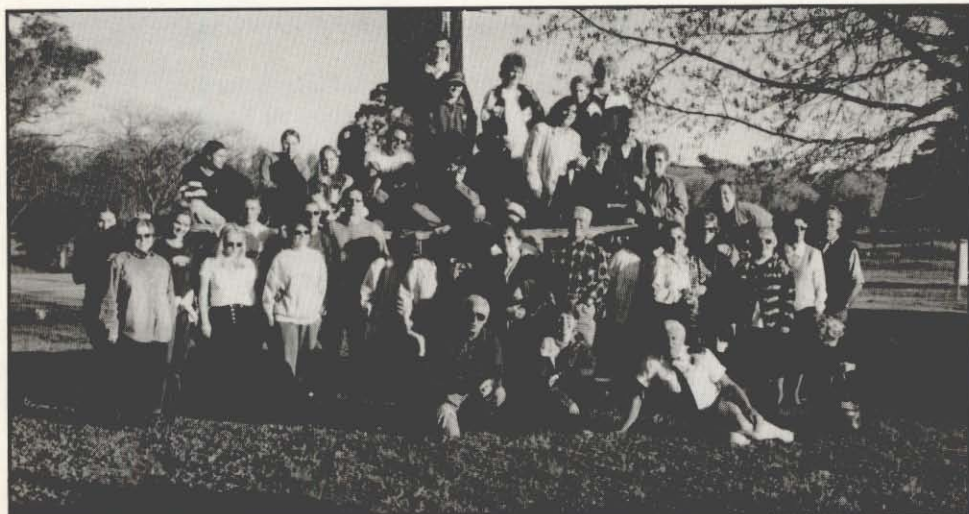
TISKOVNI PREDSTAVNIK Svetega sedeža dr. Joaquin Navarro-Valls je povedal, da je papež Janez Pavel II. pretresen zaradi hudih posledic potresa, ki je 26. septembra ponoči prizadel osrednjo Italijo in po poročilih zahteval enajst smrtnih žrtev ter po prvih ocenah povzročil veliko gmotno škodo na več kot 80.000 stavbah. Najhuje je bilo prizadeto mesto Assisi, ki je postavljeno na pobočju hriba, s svojo znamenito baziliko sv. Frančiška – umetnostnim zakladom neprecenljive vrednosti iz trinajstega stoletja. Neprevidnost pri ugotavljanju škode je zahtevala v njej štiri smrtne žrtve: dveh restavradorjev in dveh redovnikov. Potres je močno poškodoval osemindvajset Giottovih fresk v gornjem delu bazilike, ki prikazujejo dogodke iz Frančiškovega življenja. Italijanska vlada je žrtvam potresa namenila denarno pomoč. Veliko ljudi je zapustilo porušene in poškodovane domove, tudi iz strahu pred novimi potresnimi sunki, saj se tla še niso umirila. Janez Pavel II. se je žrtev potresa in njihovih družin spomnil v molitvi, škofom od potresa prizadetih škofij in predstojniku asiške bazilike pa je poslal sožalno brzojavko. Svoje iskreno sočutje s prebivalci Umbrije in drugih italijanskih predelov je papež izrazil tudi ob obisku na evharističnem kongresu v Bologni.

NA GOD SV. FRANČIŠKA, 4. oktobra letos, je bil v zagrebški katedrali umeščen novi zagrebški nadškof in monsinjor Josip Bozanič. Doslej je bil krški škof s sedežem na otoku Krku. Vodil je pogovore med hrvaško državo in tamkajšnjo Cerkvijo glede ureditve statusa Cerkve v družbi. Na podlagi teh pogovorov je Republika Hrvaška podpisala več sporazumov s Svetim sedežem; ti dobro urejajo položaj Cerkve v sosednji državi. Nadškof Bozanič je nasledil kardinala Franja Kuhariča, ki je doslej vodil zagrebško nadškofijo.

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

Ko mačke ni, miši plešejo

Barbara Smrdel

Leta 1974 so slovenski patri v Avstraliji dobili dobro idejo. Hoteli so, da se slovenska mladina po Avstraliji združi in da se slovenska kultura ne izgubi. Zato so začeli z mladinskimi koncerti. To leto je bil 23. mladinski koncert in sicer v Sydneyju. Melbournsko Slovensko mladinsko skupino je vodil Toni Lenko, ki je skrbel za organizacijo, avtobus in prenočišče v Sydneyju. Odpotovali smo v četrtek, 2. oktobra. Pa preberite, kako smo se imeli.

Bil je četrtek zjutraj, zmolili smo Oče naš in začeli pot. Bil nas je poln avtobus, le brez patra Metoda. Naš cilj je bil 23. mladinski koncert v Sydneyju. Vozili smo se cel dan. Ustavili smo se vsakih nekaj ur, da smo pretegnili noge in malo pojedli. Šofer je držal red. Hecal se je in rekel, da naj, ko stopimo iz avtobusa, vzamemo s seboj fotoaparat – če ne bomo na avtobusu ob pravem času, lahko slikamo njegov zadnji, odhajajoči konec.

Na avtobusu smo se zabavali: peli, poslušali glasbo,

gledali video, se šalili, pogovarjali, eni so tudi spali. Vedeli so, da jim bo v naslednjih štirih dneh manjkalo spanja. V Sydney smo prispeli sredi večera. Vsak je bil dodeljen v svojo sobo in prišel je čas za spat. Ampak kot pravi stari pregovor – ko mačke ni doma, miške plešejo.

Po zelo kratkem spanju smo morali vstati. Bil je krasen dan – 28 stopinj. Šofer nas je peljal okrog in nam pokazal vse, česar v Sydneyju ne moreš videti, če ga ne poznaš ali nimaš prevoza. Videli smo lepe razglede na Sydney,

bogata predmestja, znani Bondi Beach, opero, Centerpoint Tower in tako dalje. Vrnili smo se do našega hotela in šli na skupno večerjo.

V soboto zjutraj smo imeli na izbiro krasen zajtrk, eni pa smo šli še na eno krožno potovanje po Sydneyju. Šofer nas je peljal v staro stavbo Queen Victoria Building, v kateri so trgovine, v tretjem

Četrtega oktobra smo imeli triindvajseti mladinski koncert v Sydneyju, ki so ga uspešno organizirali pater Valerijan, ASR in drugi prostovoljci.

Letos smo imeli toliko dobrih nastopajočih, da se je koncert končal ob polnoči. Bili smo srečni, da smo imeli dva pomembna gosta: The Penrith School of Guitar in uspešno operno pevko Vivian Falež. Vsi nastopajoči so bili nadarjeni in zabavni.

Najlepša hvala vsem, ki ste nastopali ali kako drugače pomagali pri koncertu in tudi gledalcem. Zelo smo hvaležni vsem, ki ste prišli iz Melbourn in Canberre na naš koncert.

Žal mi je, da smo se narobe razumeli. Če bi vedela, da v petek zvečer ne bo ponovitve vaje, bi organizirala križarjenje po zalivu (Harbour Cruise) za vse mlade Slovence iz Sydneyja, Melbourn in Canberre. Mogoče drugič –

Vidimo se drugo leto v Melbournu!

Julie Bracar, Sydney

nadstropju pa je visoko s stropa viselo nihalo. Če si si vzel čas in prebral razlago o tem nihalu, si dobil dokaz, zakaj je svet okrogel. Šli smo tudi v Darling Harbour in Manley. Potem nam je ostalo samo malo časa, da smo se pripravili in že smo se peljali proti Merrylandsu na mladinski koncert.

Koncert se je začel ob pol osmih zvečer. Iz Melbourne smo nastopali:

Andrej Bratina, Melissa Bratina, Mathew Bratina, Lidiya Bratina,

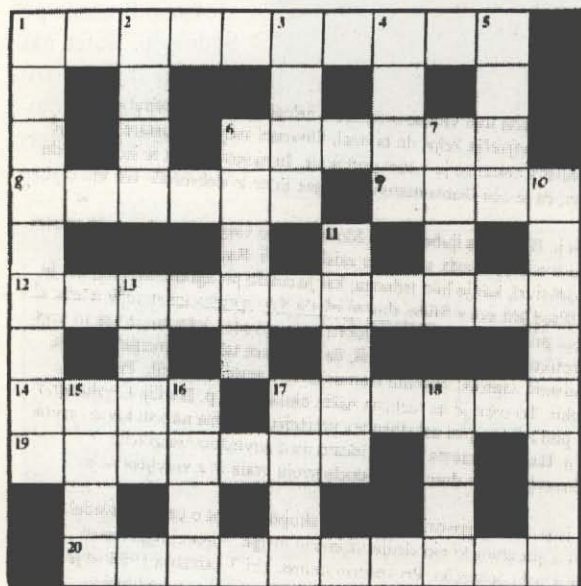
Veronica Smrdel, Barbara Smrdel, Wendy Cestnik, Christina Mesaric,

Kelly in Jessica Stewart,

plesna skupina s Planice – Andrew Toplak, Lidiya Pavel, Anita Posic, Robert Pintar, Christina Mesaric, Tony Lenko, David Hvalica, Barbara Smrdel;

Leah, Michelle, Melissa in Simon Fistrič.

KRIŽANKA (p. Tone Gorjup)

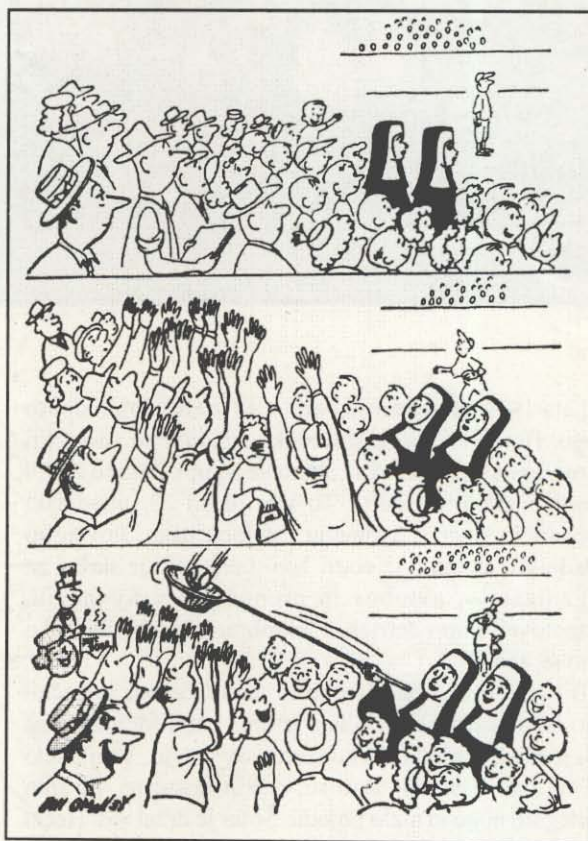
Vodoravno: 1. delavka v gostilni; 6. snubec; 8. slog v arhitekturi (bogato okrasje); 9. učitelj etike; 12. prebivalka slovenske pokrajine; 14. teče; 17. ime apostola; 19. država v Sredozemlju; 20. priprava za enega od zimskih športov.

Navpično: 1. zagosti jih komu; 2. spretnost, prevara; 3. razkužilo; 4. sobe; 5. Ana - ljubkovalno; 6. smučarska disciplina; 7. oče – narečno; 10. figura pri šahu; 11.

Vse točke so bile zelo dobre. Bili smo zelo ponosni. Ob polnoči je avtobus odpeljal izpred slovenske cerkve. Spet je prišel čas za spat in še enkrat so šle miške plesat.

V nedeljo zjutraj smo šli k maši k Sv. Rafaelu, potem, pa so za nas pripravili krasno kosilo, preden smo se odpeljali proti Melbourne. V avtobusu po desetih minutah vici niso bili več smešni in tri četrt avtobusa je zadremalo. Veseli smo bili, da smo imeli na poti nazaj na avtobusu patra Metoda. Pred Melbourne se je šofer lepo zahvalil za prijaznost in pomoč. Ko smo zagledali našo cerkvico, smo vedeli, da smo doma. Počitnice so se končale, ostali so nam topli spomini in ogromno perila za pranje.

Hvala vsem, ki so ponudili svoje moči in talente, da je prišlo do srečanja na mladinskem koncertu v Sydneyju. Lep pozdrav vsem in srečno, dokler spet ne pridemo skupaj.

žensko ime; 13. travnik ob vodi, del krajevnega imena; 15. etika – grško; 16. agavi podobna rastlina - za mazilo; 17. poljščina; 18. cigani.

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 9387 8488

Tobin Brothers

Viktorijskim Slovencem
na uslugo v času žalovanja

Head Office: 189 Boundary Road
NORTH MELBOURNE

9 328 3999

BERWICK	9 796 2866	MOORABBIN	9 555 9088
CRANBOURNE	(059) 96 7211	NOBLE PARK	9 558 4999
DONCASTER	9 840 1155	PAKENHAM	(059) 40 1277
EAST BURWOOD	9 886 1600	RINGWOOD	9 870 8011
ESSENDON	9 331 1800	ST ALBANS	9 364 0099
FRANKSTON	9 775 5022	SUNSHINE	9 364 8711
GARDENVALE	9 596 2253	WERRIBEE	9 748 7900
GLENROY	9 306 7211		
MALVERN	9 576 0433	Frances Tobin & Associates	9 596 8144

TOBIN BROTHERS PTY LTD (AFDA)

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

Are your dentures more
comfortable in a glass...? If so,
for a **free consultation** contact
STAN KRNEL
DENTAL TECHNICIAN
specialising in dentures
and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v
kozarcu...? Če ne, za **prvo**
brezplačno posvetovanje,
z zaupanjem pokličite:
STANKO KRNEL
ZOBNI TEHNIK
specialist za umetno zobovje
in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

AFDA

Tel: 724 5408

17 Railway Parade Fairfield, 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi,
v Canberri, A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozi pokojnih.

Časnik za vso družino v slovenskem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno na 16. straneh.

Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v Avstraliji in po svetu.

Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!

Naročite se tudi vi.

Letna naročnina za Avstralijo \$ 50.00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100.00

Naslov: Glas Slovenije
P.O. Box 411 - Harris Park NSW 2150

Viktorijskim rojakom se priporočamo za razna obnovitvena dela na grobovih in tudi nove spomenike na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street

Craigieburn VIC 3084

Mobile:

Telephone: (03) 9308 1652 018 348 064

Facsimile: (03) 9305 7369 018 531 927

DOWN UNDER TYRE SEAL

THE ADVANCED SOLUTION TO INCREASING YOUR TYRE'S LIFESPAN & PERFORMANCE

Tyre Seal offers savings in fuel costs, repairs and maintenance bills, reducing down time with corresponding benefits for the environment. Repairs punctures instantly as they happen. For more information contact

DOWN UNDER TYRE SEAL

Factory 12, 117 Northbourne Road
Campbellfield Ph/Fax: 9305 3154

Darko Butinar

GOJAKS MEATS & SMALL GOODS

Rojakom
v Sydneyu

se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134

Phone: (02) 9747 4028

HD HYUNDAI
MOTOR COMPANY

V.F.L

PANELCARE P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,

DANDENONG, 3175

Ph: 793 1477 Fax: 793 1450

COLONIAL MUTUAL

*MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS

*PRESTIGE CAR SPECIALISTS

*ALL MAKES AND MODELS

*BODY JIGGING SYSTEM FOR ALL MAKES

*INSURANCE WORK

*3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

BUILT THE SNOWY lahko naročite pri goriški Mohorjevi družbi ali pri avtorju Ivanu Kobalu (4 St. Andrews Pl., Rydalmere 2116, NSW). Cena je 15 dolarjev. **THE SNOWY – CRADLE OF A NEW AUSTRALIA** pa bo naslov njegove nove knjige. Prednaročila sprejema avtor na gornji naslov.

SLOVENIANS IN AUSTRALIA – Raziskovalna naloga Irene Birska o slovenski emigraciji v Avstraliji v angleščini. Cena 15 dolarjev.

PESMI SIMONA GREGORČIČA – Trde platnice, s številnimi barvnimi slikami slovenskih umetnikov. Lepo darilo ljubiteljem poezije in umetnosti. Cena 20 dolarjev.

BEŽI ZLODEJ, BABA GRE – Kraške štore, ki sta jih zbrali Danila Kocjan in Jelka Hladin, bogata zapuščina non in nonotov s Krasa. Cena 25 dolarjev.

STO RECEPTOV SESTRE NIKOLINE, I. in II. del – Recepti šolske sestre Nikoline Rop, ki jih je objavljala v Družini. Cena I. dela 10, cena II. 11 dolarjev.

PREMIKI – nastajanje in obramba slovenske države 1988–1992 izpod peresa Janeza Janše. Cena 40 dolarjev.

PALME MUČENIŠTVA – Ubiti in pomorjeni slovenski duhovniki, redovniki in bogoslovci in nekateri verni laiki. Cena 42 dolarjev.

JULIJSKE ALPE – KRALJESTVO ZLATOROGA – Čudovita knjiga s fotografijami naših gora Jaka Čopa in ljudsko pravljico o Zlatorogu. Prelepo darilo za vse hribovske navdušence. Cena 35 dolarjev.

SLOVENIJA – SKOZI OGENJ DO NEODVISNOSTI – Monografija fotografij Slovenije in desetdnevne vojne v Sloveniji Franceta Steleta. Cena 30 dolarjev.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

**pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilijske) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m. Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

1998

GROUPS FOR SLOVENIA

Book now for economical groups for Slovenia
departing from Adelaide - Brisbane - Canberra - Hobart - Melbourne
and Sydney:

ABC CAR RENTAL SLOVENIA

We are now sole agents in Australia for the above Slovenian
Car Rental Company. Please contact us for very economical rates.

**SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER**
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
3 0 2 1 8

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1997

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanja!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

**1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666**